

بازار نیک شمس

بازار نیک شمس
۱۳۸۱

ح

بازار نیک شمس

۶۰۰
۱۳۸۱
بازار نیک شمس

بازار نیک شمس

بازار نیک شمس

بازار نیک شمس

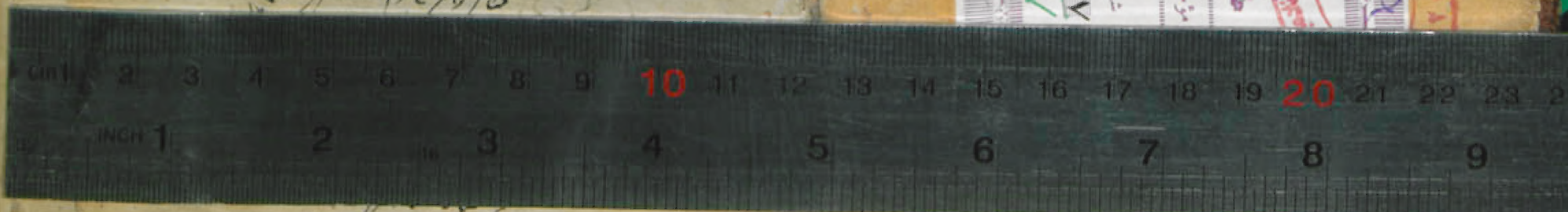
بازار نیک شمس
۱۳۸۱

بازار

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
اسم کتاب: کتاب کاتبی
مؤلف:
موضوع تألیف:

شماره دفتر: ۱۳۳۱۷
مؤسسه: ۱۳۰۲

۷۹۹

<div data-bbox="1579 327 1870 598" data-label="Text"> <p>بازار پید شمس ۱۳۱۸</p> </div>		<div data-bbox="1444 438 1601 598" data-label="Text"> <p>بازار</p> </div>	
<div data-bbox="1646 694 1848 917" data-label="Text"> <p>کتابخانه مجلس شورای ملی</p> </div>			
<div data-bbox="1668 901 1713 1013" data-label="Text"> <p>اسم کتاب</p> </div>		<div data-bbox="1624 949 1668 1013" data-label="Text"> <p>مؤلف</p> </div>	
<div data-bbox="1556 869 1601 1013" data-label="Text"> <p>موضوع تألیف</p> </div>		<div data-bbox="1713 1061 1870 1204" data-label="Image"> </div>	
<div data-bbox="1556 1077 1601 1204" data-label="Text"> <p>شماره دفتر</p> </div>		<div data-bbox="1646 1061 1691 1204" data-label="Text"> <p>مؤسسه ۱۳۰۲</p> </div>	
<div data-bbox="1512 1077 1556 1204" data-label="Text"> <p>۱۳۳۱۶</p> </div>		<div data-bbox="1467 1077 1512 1204" data-label="Text"> <p>۱۱۸۷</p> </div>	

۸۶۹
کتابخانه مجلس شورای ملی
۱۳۱۸

۳۶۱

بازار

۲۰۶
۱۳۱۸
۱۳۱۸

کتابخانه

دارگاه

مدرسه

از راه

مکتب

بنی

مکتب

۱۳۱۸

<div data-bbox="1590 319 1881 590" data-label="Text"> <p>بازر نیل شمس ۱۳۸۱</p> </div> <div data-bbox="1456 414 1612 590" data-label="Text"> <p>بازر ۲</p> </div>	
<div data-bbox="1635 686 1859 925" data-label="Text"> <p>کتابخانه مجلس شورای ملی کتاب استاذ کاتبی</p> </div>	
<div data-bbox="1612 925 1724 1005" data-label="Text"> <p>مؤلف</p> </div>	<div data-bbox="1545 861 1601 1005" data-label="Text"> <p>موضوع تالیف</p> </div>
<div data-bbox="1702 1053 1859 1197" data-label="Image"> </div>	<div data-bbox="1635 1053 1702 1212" data-label="Text"> <p>مؤسسه ۱۳۰۲</p> </div>
<div data-bbox="1545 1069 1612 1197" data-label="Text"> <p>شماره دفتر ۱۳۳۱۶ ۱۱۸۷</p> </div>	<div data-bbox="1881 989 2016 1340" data-label="Text"> <p>۷۶۹ کتابخانه مجلس شورای ملی ۱۳۰۲</p> </div>

۳۶۱

بازر نیل شمس
۱۳۸۱

کتابخانه

کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه

کتابخانه

کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خيرة
الخلق في كل زمان
وبالخصوص على
سيدنا محمد بن
عليه السلام
الذي هو خير
الخلق في كل زمان
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
بن علي بن ابي
طالب
الذي هو خير
الخلق في كل زمان
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
بن علي بن ابي
طالب
الذي هو خير
الخلق في كل زمان

دارت كتابت در
۱۸۶۱

کتاب
تبیای فلاحین
کاشفی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بعد از تقدیم و نظایف شنای حضرت واجب‌الوجود عم جوهر کلب
اللباب معنوی که مرآت الحضرین است بشرف انتخاب مشو
عالمین غیب عن مشرفی که امید که ولادت کریمنا بنی آدم و مملکتا فیه
فی البرزخ و تمهید قواعدی صلواتا فضل کاینات و اکل
موجودات که بحکم یولانک الخلفا الا فلان مرآت الداسا اشار شد
و بحضرت الشفاک عبارات را و مموده میشود که سابقا بفرمان غیبی
و ایماء لایزجی تحریر رساله در انتخاب مشو معنوی حضرت مولوی
صفوة الاولیاء العارفين اسوة الاصفیاء المکاشفین معتبر لغا
خود البروج الصمدية مقتضی کشف و فوز الکون لاحد سلاطین

المجددين برهان الشاكرين لسان الزمان بالوقت بهاء المجد والديان
الحق واليدن بحدن محمدين الحسب بن الجني ثم الرمي قلن الله بلسان الالهام
رؤيته ونور في عرف شرفه اقرب من نور شفاق افانر دبور و نكه جند انصافا
وما بقا ام الكتاب مناسبت وقت وزمان ان ممكن غيبك من منصفه عيان معلومة
وبواسطه انك جمال اعز ايسر تقاسر اذ بان جليلة الاموار وكما هو اجد
ان دقا بن خفتها لاسرار بهتة الاثاوار من ينظر على خواص رعي ايد
تغارب غفار وجوه ان مغار وسامية التفتات صافية الشفاق عينا
ناتعة فاي كامل الانفان وملا حفلة شاملة فضاوي اسبح الاقاصيع
منكسرتنا نياحي الزفد فاي طريق اخلاء على التفتات انما علم الله تعالى
التفتات من ومدتهم امداد اعانة و امداد الوفور ان فغير كثير التفتات
حطير كمر اذ قطير حشيش بن علي البهي في المدعو بالكا شفي اسبح الله طالة
ونور باسعة الفهم العدمي كماله القياس انتخاب ديكر ان انصافه
موسوم بوزيلباب المعنوي فان انتخاب المشوي مؤخر ندي وجهي كنبش
مبيلديان طريق طريقت وسالكان مناهج حطيطت فوايدان اتمرو
اكمل العدا لاسخارة والاسخارة بانجاب ابن ملقمس اقدام رفت و طيلة
چند ان ان بر شفي خاص وطري مديع رقم تسطير ياقت **يست**
نام اوليت و لالباب مكنوني **ان** انتخاب انتخاب مشوئي
وجون سالك را از اسما مشهوره حاج شريف و انصاف و بخلي
بصفا ان كتاب طريق و تحقق بمقامات اصحاب عفيفت عارة غيت
لاجر كجند انتخاب عيان اين معاني سه عين معبرين ناخت كه غير اقل

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

[illegible]

۱۰۰

ازین که در این کتاب
 می باشد که در وصف عوالم و
 پیرایه و کرم و انوار و نور
 و نور و نور و نور و نور
 خلق و مخلوقات و نور و نور
 ازین که در این کتاب
 می باشد که در وصف عوالم و
 پیرایه و کرم و انوار و نور
 و نور و نور و نور و نور
 خلق و مخلوقات و نور و نور
 ازین که در این کتاب
 می باشد که در وصف عوالم و
 پیرایه و کرم و انوار و نور
 و نور و نور و نور و نور
 خلق و مخلوقات و نور و نور

هو الله تعالى
هو الذي لا اله الا هو
هو الذي لا ياله اله الا هو
هو الذي لا اله الا هو

فصل اول در بیان احوال و احوال
فصل دوم در بیان احوال و احوال
فصل سوم در بیان احوال و احوال
فصل چهارم در بیان احوال و احوال
فصل پنجم در بیان احوال و احوال
فصل ششم در بیان احوال و احوال
فصل هفتم در بیان احوال و احوال
فصل هشتم در بیان احوال و احوال
فصل نهم در بیان احوال و احوال
فصل دهم در بیان احوال و احوال
فصل یازدهم در بیان احوال و احوال
فصل بیستم در بیان احوال و احوال

اول شهری که برقی از حضرت
بازید اندر سفر جیشی نبی
دیدن بر با قدمه چون هلال
پس او پیش کشید و برستال
گفت عزم تو کجا ای بایزید
گفت قصد کعبه دارم از کوه
گفت دارم از کوه نفوس
گفت طوفی کن بگردم هفتاد
وان در کمپا بشن من ملاجی
عمره کردی عمر باقی را
حق از حق که جانم دیده است
کعبه هر کجایی که خانه حق است
تا بگردان خانه داد و گرفت
چون مراد یزد خدا را دیده
خدمت من طاعت نماز خداست
چشم نیکو باز کن در من زکوة
و بیان آنکه هر که را قبله ایشان کعبه است و توجیه بر آنجا دارد
و کمال و همه توجیهها و عاشقها و در روی جزیناب و دوستی دارد
و از هر جا که بپند من او نمیداند و ایتم و اولیایم و کمال الله تعالی
کعبه جبر بر آنجا کعبه کعبه کعبه عبد البطلون شده صریح

فصل یازدهم در بیان احوال و احوال
فصل بیستم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و یکم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و دوم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و سوم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و چهارم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و پنجم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و ششم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و هفتم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و هشتم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و نهم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و دهم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و یازدهم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و بیستم در بیان احوال و احوال

فصل اول در بیان احوال و احوال
فصل دوم در بیان احوال و احوال
فصل سوم در بیان احوال و احوال
فصل چهارم در بیان احوال و احوال
فصل پنجم در بیان احوال و احوال
فصل ششم در بیان احوال و احوال
فصل هفتم در بیان احوال و احوال
فصل هشتم در بیان احوال و احوال
فصل نهم در بیان احوال و احوال
فصل دهم در بیان احوال و احوال
فصل یازدهم در بیان احوال و احوال
فصل بیستم در بیان احوال و احوال

کاین بر عقل نبی است برهان
در عالم اندر خلوت در کجای
در دماخت کون و کون
که خراشیده پیشتر و کون
نفس من از باطن مرا از اذان
خیزد هنگام غم امید کرد
گفتم ای شریک در وفا
راست کوی نفس کن خیل کرد
کز نجوی راست حکله ارط
نفس بانگ او در اندام
که در هر دو در اینجا می کشد
همچو کس را نیست از عالم
در غم انجم بیک زخم از بدن
که نم ای نشک منافق را نیست
در دو عالم تو مرا می بود
نزد کردم که در خلوت هیچ من
و آنکه در خلوت هر چه کند
ای جهان را که نیست از صغیر است
کار انکس نیست کوی نقل و قوس
و بیان آنکه چنان باد من باطن که اعتقاد تو را نفسک را نیست
فصل یازدهم در بیان احوال و احوال
فصل بیستم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و یکم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و دوم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و سوم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و چهارم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و پنجم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و ششم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و هفتم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و هشتم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و نهم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و دهم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و یازدهم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و بیستم در بیان احوال و احوال

فصل یازدهم در بیان احوال و احوال
فصل بیستم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و یکم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و دوم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و سوم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و چهارم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و پنجم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و ششم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و هفتم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و هشتم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و نهم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و دهم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و یازدهم در بیان احوال و احوال
فصل بیست و بیستم در بیان احوال و احوال

و چون در این عالم زوئی و عشق حوائجند و یا علیست که بی تعلیم و تکلیف حاصل
 گشته و از اعلم و هوش و لدی خوانند که از نزد یک پروردگار است
 بی واسطه مخلوق قال الله تعالی و علمناه من لدنا علی و بهر یک ازین
 علوم آموخته اند و بعد از آنکه با هم و هر یک ازین علوم را در دست گیرند
 و میان شرف و قلم در یکدیگر و حضرت را بدو از آن تفصیل مقاصد است این به
 برکت او مقصود از حوت حاصل باید که در آغاز این نویسی بطریق مختار البه
 علم باید که مبدء اعز و با شده وسیله اموال غنیان را و آنکه علم بالذات
 قال غانی و باقی در باب غنی عرض کرد که کارش و مندان نیست **ش** قال
 یقین عن قرین و اذ العالم باقی لا يزال و حضرت بدو نویسی بخواند
 خاتم ملک سلیمان است علم جمله عالم و حوت و بیاض است علم
 علوم دایمیست چه در کائنات طالب علم است حق و امر حق
 که کهنتر از آن سال باشد عرا و او که در سر خود را حقیقت جو
 کان رسول حق بکشت اندک دنیا این که موقوفان هالاد شمعان
 طالب الدنیا و توفیر الهی طالب العلم و تدبیر الهی
 لفظ حدیث اندیش که متفهمان لا کشفان متفهم الفهم و متفهم المال
 معتقون حدیث اندیش که در دگرستان اند که هر کس بر شود و معنی مال
 و طلب کنند عالم و از اینها معلوم میشود که این علم غیر علم دنی است
 چرا که علم دینی هم دینی باشد و بران تفهیم این قسم است و در دست بود
 چه قسمین می باید که میان این یکدیگر باشد که تیره و مومنه **ش**
 پس در این قسمت جویند که این علم این علم ای باید

جبر و خفنی بود که در حجب نماند بقی آن در و در که حجب
 همین محسباتی جبری است اعتنا جز بر این درخت میوه دار
 تا که شاخ افشان کند هر که طاعت بر سرست دایم بود و نظر و زاهد
 هر که مانتد از کاهلی شکری او همین دانند که کبر و پای جبر
 هر که جبر را در خود و خود را در خود تا همان را بخوریش و رگو و گو
 جبر چه بود لبان اشک در با یاب و توشن و لبشک شد
 چون درین ده پای خود شکست بر که میخندی که را بسته
در بیان جبر بیستم و سالتی که حواله افعال بدانستند و این به
 مرتبه توحید افعال باشد **ب** و کل الذی شاهد له فعل واحد
 بنده لکن محجب الا کت و از این زیادت جبر حقیقی و بالانرا از آن که
 کلیست چنانچه ایمانی در فتن و این جبر نیست که اشارت بدانان
 عارف کامل گوید حضرت صاحب کشتن میگویند **ب** هر یک که کعب
 غیر جبر است و نوعی بود که مانتد که است و حضرت ایشان اگر چه بظواهر
 جبر نماید اما بحدی نه چنان است در احوال کوفینده و شوق نیکو
 و زبان و کوشش الهی پیش نیست چنانچه در مقام قریب که از آن کس خواهد
 شد **ن** لفظ جبرم عشق را میگویند که از کد طاشو نیست و غیر **ش**
 این معنیست با حق است و جبر نیست این تجلی حق است این نیست
 و در و این جبر چه غامض نیست جبر ان اختاره خود را نیست
 جبر را ایشان شناسند ای که خدا بکشد ایشان در دل جبر
 احتیاج از جبر ایشان دیگر است فطره الله صدقها و هر که است

و چون در این عالم زوئی و عشق حوائجند و یا علیست که بی تعلیم و تکلیف حاصل
 گشته و از اعلم و هوش و لدی خوانند که از نزد یک پروردگار است
 بی واسطه مخلوق قال الله تعالی و علمناه من لدنا علی و بهر یک ازین
 علوم آموخته اند و بعد از آنکه با هم و هر یک ازین علوم را در دست گیرند
 و میان شرف و قلم در یکدیگر و حضرت را بدو از آن تفصیل مقاصد است این به
 برکت او مقصود از حوت حاصل باید که در آغاز این نویسی بطریق مختار البه
 علم باید که مبدء اعز و با شده وسیله اموال غنیان را و آنکه علم بالذات
 قال غانی و باقی در باب غنی عرض کرد که کارش و مندان نیست **ش** قال
 یقین عن قرین و اذ العالم باقی لا يزال و حضرت بدو نویسی بخواند
 خاتم ملک سلیمان است علم جمله عالم و حوت و بیاض است علم
 علوم دایمیست چه در کائنات طالب علم است حق و امر حق
 که کهنتر از آن سال باشد عرا و او که در سر خود را حقیقت جو
 کان رسول حق بکشت اندک دنیا این که موقوفان هالاد شمعان
 طالب الدنیا و توفیر الهی طالب العلم و تدبیر الهی
 لفظ حدیث اندیش که متفهمان لا کشفان متفهم الفهم و متفهم المال
 معتقون حدیث اندیش که در دگرستان اند که هر کس بر شود و معنی مال
 و طلب کنند عالم و از اینها معلوم میشود که این علم غیر علم دنی است
 چرا که علم دینی هم دینی باشد و بران تفهیم این قسم است و در دست بود
 چه قسمین می باید که میان این یکدیگر باشد که تیره و مومنه **ش**
 پس در این قسمت جویند که این علم این علم ای باید

و چون در این عالم زوئی و عشق حوائجند و یا علیست که بی تعلیم و تکلیف حاصل
 گشته و از اعلم و هوش و لدی خوانند که از نزد یک پروردگار است
 بی واسطه مخلوق قال الله تعالی و علمناه من لدنا علی و بهر یک ازین
 علوم آموخته اند و بعد از آنکه با هم و هر یک ازین علوم را در دست گیرند
 و میان شرف و قلم در یکدیگر و حضرت را بدو از آن تفصیل مقاصد است این به
 برکت او مقصود از حوت حاصل باید که در آغاز این نویسی بطریق مختار البه
 علم باید که مبدء اعز و با شده وسیله اموال غنیان را و آنکه علم بالذات
 قال غانی و باقی در باب غنی عرض کرد که کارش و مندان نیست **ش** قال
 یقین عن قرین و اذ العالم باقی لا يزال و حضرت بدو نویسی بخواند
 خاتم ملک سلیمان است علم جمله عالم و حوت و بیاض است علم
 علوم دایمیست چه در کائنات طالب علم است حق و امر حق
 که کهنتر از آن سال باشد عرا و او که در سر خود را حقیقت جو
 کان رسول حق بکشت اندک دنیا این که موقوفان هالاد شمعان
 طالب الدنیا و توفیر الهی طالب العلم و تدبیر الهی
 لفظ حدیث اندیش که متفهمان لا کشفان متفهم الفهم و متفهم المال
 معتقون حدیث اندیش که در دگرستان اند که هر کس بر شود و معنی مال
 و طلب کنند عالم و از اینها معلوم میشود که این علم غیر علم دنی است
 چرا که علم دینی هم دینی باشد و بران تفهیم این قسم است و در دست بود
 چه قسمین می باید که میان این یکدیگر باشد که تیره و مومنه **ش**
 پس در این قسمت جویند که این علم این علم ای باید

و چون در این عالم زوئی و عشق حوائجند و یا علیست که بی تعلیم و تکلیف حاصل
 گشته و از اعلم و هوش و لدی خوانند که از نزد یک پروردگار است
 بی واسطه مخلوق قال الله تعالی و علمناه من لدنا علی و بهر یک ازین
 علوم آموخته اند و بعد از آنکه با هم و هر یک ازین علوم را در دست گیرند
 و میان شرف و قلم در یکدیگر و حضرت را بدو از آن تفصیل مقاصد است این به
 برکت او مقصود از حوت حاصل باید که در آغاز این نویسی بطریق مختار البه
 علم باید که مبدء اعز و با شده وسیله اموال غنیان را و آنکه علم بالذات
 قال غانی و باقی در باب غنی عرض کرد که کارش و مندان نیست **ش** قال
 یقین عن قرین و اذ العالم باقی لا يزال و حضرت بدو نویسی بخواند
 خاتم ملک سلیمان است علم جمله عالم و حوت و بیاض است علم
 علوم دایمیست چه در کائنات طالب علم است حق و امر حق
 که کهنتر از آن سال باشد عرا و او که در سر خود را حقیقت جو
 کان رسول حق بکشت اندک دنیا این که موقوفان هالاد شمعان
 طالب الدنیا و توفیر الهی طالب العلم و تدبیر الهی
 لفظ حدیث اندیش که متفهمان لا کشفان متفهم الفهم و متفهم المال
 معتقون حدیث اندیش که در دگرستان اند که هر کس بر شود و معنی مال
 و طلب کنند عالم و از اینها معلوم میشود که این علم غیر علم دنی است
 چرا که علم دینی هم دینی باشد و بران تفهیم این قسم است و در دست بود
 چه قسمین می باید که میان این یکدیگر باشد که تیره و مومنه **ش**
 پس در این قسمت جویند که این علم این علم ای باید

و چون در این عالم زوئی و عشق حوائجند و یا علیست که بی تعلیم و تکلیف حاصل
 گشته و از اعلم و هوش و لدی خوانند که از نزد یک پروردگار است
 بی واسطه مخلوق قال الله تعالی و علمناه من لدنا علی و بهر یک ازین
 علوم آموخته اند و بعد از آنکه با هم و هر یک ازین علوم را در دست گیرند
 و میان شرف و قلم در یکدیگر و حضرت را بدو از آن تفصیل مقاصد است این به
 برکت او مقصود از حوت حاصل باید که در آغاز این نویسی بطریق مختار البه
 علم باید که مبدء اعز و با شده وسیله اموال غنیان را و آنکه علم بالذات
 قال غانی و باقی در باب غنی عرض کرد که کارش و مندان نیست **ش** قال
 یقین عن قرین و اذ العالم باقی لا يزال و حضرت بدو نویسی بخواند
 خاتم ملک سلیمان است علم جمله عالم و حوت و بیاض است علم
 علوم دایمیست چه در کائنات طالب علم است حق و امر حق
 که کهنتر از آن سال باشد عرا و او که در سر خود را حقیقت جو
 کان رسول حق بکشت اندک دنیا این که موقوفان هالاد شمعان
 طالب الدنیا و توفیر الهی طالب العلم و تدبیر الهی
 لفظ حدیث اندیش که متفهمان لا کشفان متفهم الفهم و متفهم المال
 معتقون حدیث اندیش که در دگرستان اند که هر کس بر شود و معنی مال
 و طلب کنند عالم و از اینها معلوم میشود که این علم غیر علم دنی است
 چرا که علم دینی هم دینی باشد و بران تفهیم این قسم است و در دست بود
 چه قسمین می باید که میان این یکدیگر باشد که تیره و مومنه **ش**
 پس در این قسمت جویند که این علم این علم ای باید

[illegible]

در بیان آنکه در دستان شاد کی دل را بر انظار معلوم و معنی اختیار
 گویند و بر آنکه غبار فکر را کون صفای نفس طاعتند و بر آنکه فکر
 هم چنانکه مشا بر کون و قی اینه نفسی کشند و بر آنکه بعد از آن پادشاه
 سازند اما داغی نقصانی بنامد پس رایتیه از اول و نفسی بر تیر
 یا آیتها النفس الطیفة از بعضی از تریب و اجنبیه متعینیه مشهور
 و نفسی نفس طیفة در جسد
 فکر بد با نفس بر زهر دانات
 نا کشتای عقده اشکال را
 عقده را نکشای و کبرای ضلعه
 در کشاید عقده ها کینه نویسی
 عقده کان بر کالو و فاسد است
 حال این اشکال کن کرداری
 آنچه تو کفایت تو هم در کفایت
 چون غارت داند تو و هم در دانا
 در عمارت و سوغی و جکی بود
 حد اعتیان و عرض الضلع کبر
 غم در محو و در کون و سوغی
 هر دلیلی بقیه و دانا شد
 جز به دوشی ندیدی صبا بود
 صفا آمد و در صبا طالع بود

[illegible][illegible][illegible][illegible]

[illegible]

چندان صد ناله از خواستند
هر صاحبی از زمین ز کفها
رو میان گفتند نه نفس و نه
دور و یکصد و صغیر و نه
هر کجا ز یکی به بر کسی
چنینان چون از غل غل
شده در آمد دیدن اینجا
بعکازان آمد بسوی و
عکس از تصویران کرد
هر چه اینجا دید اینجا به خود
رو میان انصوفیان ندی
لیک صیقل کرده انداز
ان صفای اینه و صف و است
صورتی صورتی و حقیقت
نا ابد نفس تو کاید سرور
اهل صیقل دانه اندازد
نفس و قهر علم را بگذراند
کوچه غوغا و قهر را بگذراند
ای دیش در مکتب استاد عشق خود را بگذراند
کرد و فقه را بفرانجام بر خود ارشود

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

این سخن را باطل و این را البت این خاصیت عقل فرمای گویند
 بزبان طایفه محققان علم تفصیل را عقل فرقی خوانند چنانچه علم اجمالی
 را مباح عقل فرمای خوانند و دیگر عقلیست که اثر عقل متناهی خوانند
 و عقل مباح نیز گویند که باز دارد نفس را از غلبه و تحریر نفس بقدر ابر
 ادای خلعت و این عقل از شواش او هام صافیست و دیگر عقلیست
 مشرب و هم و اثر عقل معنی خوانند و در اثبات این گفته ذکر کیا
 هر یک باز توان یافت باز تا علی و علیا محمد و سید القیوم **مشهور**
 ناچار هماناست و سواد عقل
 مگر در اینها بکار می رود
 و هم اندر خطا و در غلط
 چند تا جمل از خود را می خواند
 فرق لغز و دشمن از عقل او پیدا
 ۶ خدایع است خیم کام بین
 عقل را اندیشه یوم التیر
 عقل را دودینه در پان کار
 طبع خواهد که کشد خیم کین
 عقل اندر شکوشت از هلاوت
 کشت پیغمبر که هر امری که هست
 هر که او را قل بویان میان
 عقل دشنام دهد من لعین

وَقَدْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّهُمْ كُفَرٌ أُولَئِكَ
وَقَدْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّكَ يَوْمَئِذٍ
الَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ
وَقَدْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّهُمْ كُفَرٌ أُولَئِكَ
وَقَدْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّكَ يَوْمَئِذٍ
الَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ

مسئله معلوم بود اعلیٰ و کبری
در دین و دنیا که باطل نامیده
بگردد و بگوید که باطل است که
ایشان از آنست که در این عالم
تجدید نماید تا اقل عکس برعکس حال
شود پس اگر تغییر نماید بعد از آنکه
مقتضای آن یکجا نیستند بلکه
چون بعضی از یکدیگر را از خود
بعیان دارند و نسبت به او را از خود
و مقبول می نماید و اولاً معلوماً
باشد که حق تعالی قادر است
در هر کاری که خواهد کرد

از عقل که مفلو باشد عقل او
 عقل در عقل است اول ممکن
 از کمالها و ستاد و ذکر و فکر
 عقل بوا فرود شود بر دیگران
 لوح و خطا باشد اندک و کثرت
 عقل دیگر بخشیدن آن بود
 چون زمین را آتش خوشتر کرد
 کوره تبخیر و آب شده غم
 عقل تحسینی مثال جوهرها
 و آب آتش بسزد و بدشد بنشیند
دانشگاه عقل جزوی را از عقل کلی معذایند و او تا راه میانی
 راه یعنی از ظاهر عقل کلی استفاضه یافزون است و حاصل کرد **شش**
 از عقل جزوی در جهان
 جزو تو از کل او کلی شود
 عقل جزوی عقل را بنام کرد
 عقل جزوی البت و هم است وطن
 چون که عقل بوقعتی مردم است
 عقل جزوی را از وجود دیگر
 وجه عقل است با عقل و ذکر
 باد و عقل از لب بالاها و اربعی

[illegible]

[Faint handwritten Persian script]

[illegible]

三

[illegible][illegible][illegible]

[illegible][illegible][illegible]

کفت که توفیق تو را میسر
سازد مردمان حق و ستمکار
که از این ملک دست نکشند
ایریم و دیگر که مرا میفرست
بوی تو ای ستمگر کل و خندان
چون بی تو ای ستمگر که هست
شهری و بی تو ای ستمگر که
روشنی و بی تو ای ستمگر که
و بی تو ای ستمگر که
و بی تو ای ستمگر که

روز نیکه لاشه لاشه ده دواز
 ناز و نس این چراغ بزرگ هر
 بند من بشو که عن بند قیشت
و اینک هر روز در این راه
 همین و همین ای راه رو پیشا شد
 سال بلکه کشت و وقت کشته
 اطلس حیرت بمقامش مشهور
 این روز و روزی که در کشته بود
 همین مکتوفی که فریادها کرد شک
 چونکه غنیمت کشت کاشد شعل
 در دست سرفایر سوخت همین
 ساحران مهتاب پنهان کرد
 سیم بر لبایندن شایع پیچ
 این جهان غبار و شغالان ناخویم
 کز کند کرباس با یسند کز شایع
 چون سدا و سیم عمر غریبی
فصل از کاینان که عوار که در کل غول
 پیش خطای یکی کل عوار و وقت
 پس بر قطار و عوار و دول
 کول کل سنگ و طراز و قیست

کار که در این عمل دهه زشاد
 همین غنایش طراز و قیست زشاد
 کشته به یونان کن کن مایل نیست
و اینک هر روز در این راه
 اخراج عمر سوخته جاده شد
 جز سیه روی و قیست کشته
 باز که کرد خیطاط عشر و
 بر افشای بکن از راه جو د
 نابکلی نکند دایام کیش
 همین که تا سر زنده نشاند اجل
 وقت قدیم را نکه ناز و بین
 پیش از دکان و در کبر عارفه
 سیم از دست و قیست ناخویم
 که از او مهتاب پیچ و عوار
 ساحران او روزها مهتاب
 سیم شد کرباس بند کیش و بین
 ناخود العلج قیست دایام
 موضع سنگ و طراز و یونان
 کوزا میل شک کز خیر و قیست

کل و شایع
 قیست و شایع
 حیرت و شایع
 کز کند کرباس
 سیم بر لبایندن
 این جهان غبار
 کز کند کرباس
 چون سدا و سیم
فصل از کاینان
 پیش خطای یکی
 پس بر قطار و
 کول کل سنگ و

و از آن که در این کتاب مذکور است که در این کتاب
در میان این دو کتاب که در این کتاب مذکور است
که در این کتاب مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب مذکور است

چون که در خواب دیدم که در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام

دیده ام خود را در میان این خواب من که بعد از آن که در خواب دیدم که در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام

چون که در خواب دیدم که در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام

چون که در خواب دیدم که در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام

دیده ام خود را در میان این خواب من که بعد از آن که در خواب دیدم که در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام

چون که در خواب دیدم که در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام و در میان دو کوه ایستاده ام

این کتاب را که در این شهر از سال ۱۰۰۰ هجری قمری
 در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری

این عروس خواست باید مهر او
 صورت بدیدم اگر در خیال بود
 نشاء اندیشید و در او غوغا
 در ملاحت خو فطرت خود بود
 چنین زلف را به عصا شیرینان
 از کفنا که شیرین که بار و کد بود
 چادری که کشید کجا بلبل
 شمع شمع فاشی که بریز زشت
 تابانی بود که زاده اسبیر
 حجت که بر پا دانی ر بود
 ز کون از سفت و یاد دوسر
 این جهان به نشاء چون نگذاشته
 شاه پس بخواه شد در بود و نشاء
 زانکه هر طایفه که میگردان بدد
 ناز بار ببارب و افغان شاه
 او شنیده بود از و ز این خبر
 کشتن شاهش کین نگذاشته
 نیست همتا نال و ازین ماحوران
 چون گفت موسی با مر کد کار
 اقدم تا بر که شایم محراب او

این کتاب را که در این شهر از سال ۱۰۰۰ هجری قمری
 در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری

این کتاب را که در این شهر از سال ۱۰۰۰ هجری قمری
 در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری

کده میر است او و بنیان خاوس
 همین مشغول و نان کلک و نداشت
 ارشکان و انم نهان و ا م ا و
 لیل و در حیرت با پشت که حبش
 شاعر و دنیا قوی و امان و است
 به کشتار و غنی و امان و است
 هر طایفه که میگردان بدد
 صحرای زاه و شنه است و است
 نبع او ازین غنای و است
 تا غنای و ازین غنای و است
 بختی و ازین غنای و است
 چون از این غنای و است
 ای که میگفت شنه و است
 چون که میگفت شنه و است
 کرم بیخی که میگفت شنه و است
 هیچ که میگفت شنه و است
 چنانکه در جوی و است
 و اما آنکه مردم قدیم و است
 اگر طایفه و ازین غنای و است
 مشکند که طایفه و ازین غنای و است

این کتاب را که در این شهر از سال ۱۰۰۰ هجری قمری
 در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر کابل در روز دوشنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۰۰ هجری قمری

[illegible]

دام و دامداران دهان دانه را
 صد هزاران دام و دانه است ایضا
 دم بدم غنا بسته دام تو اید
 میرهای هر دی هار او باز
 مادی زین انبار کند می کنند
 می نه اندیشیم اغوا با خوش
 موش و د انبار غنا حفر نه
 اقل لجان دفع شر و ش کن
 کوبه موش و زد در انبار مایه
 ای خدا می از دامن فرماید کن
 چون غنا باشد بویبار امیشم
 کوه از ان دام باشد هر دم
 در بیان انکه بدین شیوه و این
 کشت با بیل عین دادر را
 ز روسم و کله اشکس نمود
 گفت شما با تو نشد زو شاکام
 پس کرد و کوه و مصلحت خوش
 کبر این دام دگوزا اکی لعین
 جز کب شیطان و شراب و قین
 گفت با کب بش این سخن اهرم ده

باز کن و دهای تو از غنا را
 مانده مرغان هر نصیب تو را
 هر یکی که باز و سینه غنایم
 سؤی دی صبر و صبر این غنا را
 کند جمع آمده که می کنند
 کس خلل در کندم است از مکرش
 از فتن انبارها و دیران شده
 انکشان در جمع کند کوش کن
 کند لعل اجل ماله کجاست
 دستگیر کن جز تو با شون کس
 نک بود بقی از ان دانه است
 چون تو با مایه نباشد هیچ غم
 دام زلفی خواهم این اشک را
 که بدین نافی خلا بق را بود
 میل افزون با بدم دین دام
 گودان پس مانده از غنایم کس
 کشت دین افزون ده ای نعم لعل
 و داش و صد جامه اولی شین
 تا به بندم شان به کبیل غم صد

در بیان انکه بدین شیوه و این
 کشت با بیل عین دادر را
 ز روسم و کله اشکس نمود
 گفت شما با تو نشد زو شاکام
 پس کرد و کوه و مصلحت خوش
 کبر این دام دگوزا اکی لعین
 جز کب شیطان و شراب و قین
 گفت با کب بش این سخن اهرم ده

در بیان انکه بدین شیوه و این
 کشت با بیل عین دادر را
 ز روسم و کله اشکس نمود
 گفت شما با تو نشد زو شاکام
 پس کرد و کوه و مصلحت خوش
 کبر این دام دگوزا اکی لعین
 جز کب شیطان و شراب و قین
 گفت با کب بش این سخن اهرم ده

[illegible]

967-201

الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وقوته
وانه لا اله الا هو
وكل ما سواه من خلقه
لا يملك لنفسه نفعا ولا ضررا
ولا يقدر على ان يخرج من
يديه شيئا ولو كان
معه خزائن الجبال
والنهار والليل
واللؤلؤ والمرجان
والقمر والشمس
والارض والبحر
والسموات والارض
والجنان والجنتان
والجنة والنار
والعزى والحديد
والفضة والذهب
والصبر والصبر
والصبر والصبر

از چو باد بجزیرت میخیزد
 از غلام و بنده کمان مستتر
 دان زنده شیرین قند طبع و مزه
 جز بفضل ایزد و انعام خاص
 وان کما هو مستطیر و جور نیست
 در خور قعرش نمی آید رگس
 شکر و زلاله ایشان می شود
 و ز غنایش دور و زلف انداخت
 تا بعد از بر رویش که می شود
 لعل کشته خیال از تو که جز
 لایه یلک بر تو شود چنان
 با خیال تو فرو بردی که کند
 و لایه یلک بر تو شود چنان
 یا نکاشی کن کر از شره شور
 فصل از حرمی بشاید که حرم
 تا که دیوید ننگند اندک
 و در کبریا و در دشت و در
 به شکر ای مریدان ایشان
 چون خلیل حق و جله انبیا
 بش جود از در مادر معده

از چو باد بجزیرت میخیزد
 از غلام و بنده کمان مستتر
 دان زنده شیرین قند طبع و مزه
 جز بفضل ایزد و انعام خاص
 وان کما هو مستطیر و جور نیست
 در خور قعرش نمی آید رگس
 شکر و زلاله ایشان می شود
 و ز غنایش دور و زلف انداخت
 تا بعد از بر رویش که می شود
 لعل کشته خیال از تو که جز
 لایه یلک بر تو شود چنان
 با خیال تو فرو بردی که کند
 و لایه یلک بر تو شود چنان
 یا نکاشی کن کر از شره شور
 فصل از حرمی بشاید که حرم
 تا که دیوید ننگند اندک
 و در کبریا و در دشت و در
 به شکر ای مریدان ایشان
 چون خلیل حق و جله انبیا
 بش جود از در مادر معده

از چو باد بجزیرت میخیزد
 از غلام و بنده کمان مستتر
 دان زنده شیرین قند طبع و مزه
 جز بفضل ایزد و انعام خاص
 وان کما هو مستطیر و جور نیست
 در خور قعرش نمی آید رگس
 شکر و زلاله ایشان می شود
 و ز غنایش دور و زلف انداخت
 تا بعد از بر رویش که می شود
 لعل کشته خیال از تو که جز
 لایه یلک بر تو شود چنان
 با خیال تو فرو بردی که کند
 و لایه یلک بر تو شود چنان
 یا نکاشی کن کر از شره شور
 فصل از حرمی بشاید که حرم
 تا که دیوید ننگند اندک
 و در کبریا و در دشت و در
 به شکر ای مریدان ایشان
 چون خلیل حق و جله انبیا
 بش جود از در مادر معده

[illegible]

در ذات حق اعتقاد نمود و در حق او شهادت داد و شهادت را از زبان **شهادت**
 آن بیک را اهدا نمود از مصطفی که یقین این جهان را در حق از خدا
 کو بود و الهی و دنیوی و دنیوی پیش نواید و در حق از عشق و شو
 از برای امتحان آن مرد رفت در میان آن نزد کوهی غنچه شک
 گفت بهم زنی می آید عیس ناخوشی که در دوزخ و دوزخ
 کاروانی زاده که کرد و کشید سوی کوه آن معجزه نظردید
 گفت این را با نظر حق و حقیقت بود در میان آن اندوه و از شهر دور
 این عجز کرده است از آن که او می نرسد و می آن کرد و در دور
 آمدند و دست بر وی میزدند فاسد اجیری گفت آن را و کشید
 هم نخبید و غنچه اندک و آنکه از امتحان او هم بصر
 پس گفتند این ضعیف نامراد از محاسن سکه اندک و افتاد
 نان بیا و بروند و مقدار بی طعنا تا برینندش بجا بگویم و بیکام
 پس بجا شد و چون آن سخت کرد از محاسن قابل برک و وفات است
 کار او و در قیوم اشفاق شد بشه و اندکها سر او و بیکام افتاد
 ریختند اندر دهنش شورش بنا میفشردند و نان با و هلا
 گفتای دل کرم خودن میزدند و انعیان و نازای می کشید
 گفتای دانه و قاصد گفتم در حق الله است بجهان و بر شتم
 امتحان زین پیشتر چون بود در حق صوفیان و بر شتم بود
 همین تو کلین ملو زان با و دست رزق تو بر تو عاشق تو است

در ذات حق اعتقاد نمود و در حق او شهادت داد و شهادت را از زبان **شهادت**
 آن بیک را اهدا نمود از مصطفی که یقین این جهان را در حق از خدا
 کو بود و الهی و دنیوی و دنیوی پیش نواید و در حق از عشق و شو
 از برای امتحان آن مرد رفت در میان آن نزد کوهی غنچه شک
 گفت بهم زنی می آید عیس ناخوشی که در دوزخ و دوزخ
 کاروانی زاده که کرد و کشید سوی کوه آن معجزه نظردید
 گفت این را با نظر حق و حقیقت بود در میان آن اندوه و از شهر دور
 این عجز کرده است از آن که او می نرسد و می آن کرد و در دور
 آمدند و دست بر وی میزدند فاسد اجیری گفت آن را و کشید
 هم نخبید و غنچه اندک و آنکه از امتحان او هم بصر
 پس گفتند این ضعیف نامراد از محاسن سکه اندک و افتاد
 نان بیا و بروند و مقدار بی طعنا تا برینندش بجا بگویم و بیکام
 پس بجا شد و چون آن سخت کرد از محاسن قابل برک و وفات است
 کار او و در قیوم اشفاق شد بشه و اندکها سر او و بیکام افتاد
 ریختند اندر دهنش شورش بنا میفشردند و نان با و هلا
 گفتای دل کرم خودن میزدند و انعیان و نازای می کشید
 گفتای دانه و قاصد گفتم در حق الله است بجهان و بر شتم
 امتحان زین پیشتر چون بود در حق صوفیان و بر شتم بود
 همین تو کلین ملو زان با و دست رزق تو بر تو عاشق تو است

در ذات حق اعتقاد نمود و در حق او شهادت داد و شهادت را از زبان **شهادت**
 آن بیک را اهدا نمود از مصطفی که یقین این جهان را در حق از خدا
 کو بود و الهی و دنیوی و دنیوی پیش نواید و در حق از عشق و شو
 از برای امتحان آن مرد رفت در میان آن نزد کوهی غنچه شک
 گفت بهم زنی می آید عیس ناخوشی که در دوزخ و دوزخ
 کاروانی زاده که کرد و کشید سوی کوه آن معجزه نظردید
 گفت این را با نظر حق و حقیقت بود در میان آن اندوه و از شهر دور
 این عجز کرده است از آن که او می نرسد و می آن کرد و در دور
 آمدند و دست بر وی میزدند فاسد اجیری گفت آن را و کشید
 هم نخبید و غنچه اندک و آنکه از امتحان او هم بصر
 پس گفتند این ضعیف نامراد از محاسن سکه اندک و افتاد
 نان بیا و بروند و مقدار بی طعنا تا برینندش بجا بگویم و بیکام
 پس بجا شد و چون آن سخت کرد از محاسن قابل برک و وفات است
 کار او و در قیوم اشفاق شد بشه و اندکها سر او و بیکام افتاد
 ریختند اندر دهنش شورش بنا میفشردند و نان با و هلا
 گفتای دل کرم خودن میزدند و انعیان و نازای می کشید
 گفتای دانه و قاصد گفتم در حق الله است بجهان و بر شتم
 امتحان زین پیشتر چون بود در حق صوفیان و بر شتم بود
 همین تو کلین ملو زان با و دست رزق تو بر تو عاشق تو است

در ذات حق اعتقاد نمود و در حق او شهادت داد و شهادت را از زبان **شهادت**
 آن بیک را اهدا نمود از مصطفی که یقین این جهان را در حق از خدا
 کو بود و الهی و دنیوی و دنیوی پیش نواید و در حق از عشق و شو
 از برای امتحان آن مرد رفت در میان آن نزد کوهی غنچه شک
 گفت بهم زنی می آید عیس ناخوشی که در دوزخ و دوزخ
 کاروانی زاده که کرد و کشید سوی کوه آن معجزه نظردید
 گفت این را با نظر حق و حقیقت بود در میان آن اندوه و از شهر دور
 این عجز کرده است از آن که او می نرسد و می آن کرد و در دور
 آمدند و دست بر وی میزدند فاسد اجیری گفت آن را و کشید
 هم نخبید و غنچه اندک و آنکه از امتحان او هم بصر
 پس گفتند این ضعیف نامراد از محاسن سکه اندک و افتاد
 نان بیا و بروند و مقدار بی طعنا تا برینندش بجا بگویم و بیکام
 پس بجا شد و چون آن سخت کرد از محاسن قابل برک و وفات است
 کار او و در قیوم اشفاق شد بشه و اندکها سر او و بیکام افتاد
 ریختند اندر دهنش شورش بنا میفشردند و نان با و هلا
 گفتای دل کرم خودن میزدند و انعیان و نازای می کشید
 گفتای دانه و قاصد گفتم در حق الله است بجهان و بر شتم
 امتحان زین پیشتر چون بود در حق صوفیان و بر شتم بود
 همین تو کلین ملو زان با و دست رزق تو بر تو عاشق تو است

طاعت عامه کلاه خاصه کسان
 عامه را با شد نظر بر فعل واسم
 شیشه چکین رنگ و تون یکست
 عامه را چندان رنگست کار
 کر نظر در شیشه داری کوشش
 در نظر میزور داری واروش
 از نظر که همدای عز و جور
 در میان اخلاق نشانها که منشایان نظرهای مختلف است
 دبا وجود اخلاق و حسد راست می آید کما قال فضل الله العزیز شریف
 قلبی اندر خانه تاریک بود
 از برای دیدنش مردم نیست
 دیدنش با چشم چون ممکن شود
 آن یکی که آنچه می خواهد افشاد
 و آن یکی را دوست بر کوشش رسید
 آن یکی را که چون برایش ایستود
 آن یکی بر پشت و بنها درشت
 هم چنین هر یک بجز روی بسته
 از نظر که گفتشان شد مختلف
 در گفت هر یک اگر شمع بودی
 چشم زهم چون که در دستش است

و در این میان هر که می خواهد بداند
که چگونه می تواند به خداوند رسید و از او جدا نشود
باید که با او بیاید و با او باشد و با او رود
و با او بماند و با او بماند و با او بماند

[illegible]

منه انما هو ان الله تعالى قد علم ان
الانسان اذا لم يكن له حظ من العلم
فانه لا يقدركم الا بالعلم والفضل
والله اعلم بالصواب

فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له
فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له

لا تفرق بين ما هو في العلم والما
مجلس كنه كرمه فان بيتان
فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له
فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له

فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له
فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له

فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له
فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له

فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له
فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له

فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له
فان كان هذا من غير ان يكون له
خوفا من ان يفتن بها من غير ان
يكون له من غير ان يكون له

کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است

دوستی و محبت از شوق تو چه گویم
از با و عشق است چنان مست اسیری
خوشی و غم و درد و لذت و لذت
خوشی و غم و درد و لذت و لذت
خوشی و غم و درد و لذت و لذت
خوشی و غم و درد و لذت و لذت
خوشی و غم و درد و لذت و لذت
خوشی و غم و درد و لذت و لذت
خوشی و غم و درد و لذت و لذت
خوشی و غم و درد و لذت و لذت

درد تو دای دل و هم مرهم طاعت
لطف است و دوا جوهر طاعت
دیده که رضایت همه دنیا له و ذرات
پاینده ز حسن تو هر آنکه که رسید
درد تو دای دل و هم مرهم طاعت
لطف است و دوا جوهر طاعت
دیده که رضایت همه دنیا له و ذرات
پاینده ز حسن تو هر آنکه که رسید

بیا نشو عشق و دل و جان اسیری
برمان و کجا بسجده که چه چاره
بطولت تو خاتم به که کفر است
دیده ام تو چنان که سر و کلاه است
بیا نشو عشق و دل و جان اسیری
برمان و کجا بسجده که چه چاره
بطولت تو خاتم به که کفر است
دیده ام تو چنان که سر و کلاه است

کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است
که در کوه پنهان در دل کوه است

از بر تو حال تو عالم منور است
از بر تو حال تو عالم منور است
از بر تو حال تو عالم منور است
از بر تو حال تو عالم منور است
از بر تو حال تو عالم منور است
از بر تو حال تو عالم منور است
از بر تو حال تو عالم منور است
از بر تو حال تو عالم منور است
از بر تو حال تو عالم منور است
از بر تو حال تو عالم منور است

درد تو دای دل و هم مرهم طاعت
لطف است و دوا جوهر طاعت
دیده که رضایت همه دنیا له و ذرات
پاینده ز حسن تو هر آنکه که رسید
درد تو دای دل و هم مرهم طاعت
لطف است و دوا جوهر طاعت
دیده که رضایت همه دنیا له و ذرات
پاینده ز حسن تو هر آنکه که رسید

بیا نشو عشق و دل و جان اسیری
برمان و کجا بسجده که چه چاره
بطولت تو خاتم به که کفر است
دیده ام تو چنان که سر و کلاه است
بیا نشو عشق و دل و جان اسیری
برمان و کجا بسجده که چه چاره
بطولت تو خاتم به که کفر است
دیده ام تو چنان که سر و کلاه است

بگو ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی

بهرام غم عشق بهشتی کز آرد
از خط که عاشق زخم میآرد
کز آتش عشق تو دل داغ آرد
چو شربت خاکی بلب تو کوار آرد

که لایق وصل تو بود جان اسیری

کوسه بکشتا و معطایه و دلاوری

در هوای عشق باز هم مرغ دل بهار کرد
بر در او بسکه بنفشه و زعفران کرد
چو در درخت غم خالو خانه بر غنچه کرد
پیشینش غم خالو بدو لوح کرد
هر که از طاعت جو عشا رجاء آرد کرد
هر که بیند از هم عالم جلال آرد کرد

در حال عشق جو سیر می شد

از بقای میز و لشکر با تو میبار کرد

انها کجاست نه رقی تو مانده
از دقت عالم و دم حسن تو خواسته
آنکه نظر بر خط و حال تو ندارد
از لب میزند و غیب تو را شنیده
عشق تو را آنکه اسیران ملائند
از دولت عشق تو رسد علم بهجا آید
کمالش و معشوق تو هم را شنیده
دلفری بیند شاد و کداهم نشاند
بگذشت عشق تو و هر که خط کشد
نگردد که اسیر غم عشق تو گشته
چرا غم عشق تو جان نشیند
از این جفا که اسطاعت عشق تو گشته

بگو ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی

بگو ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی

کوز و چشم خاسد از شمع مال و بخش

هر که پیشتر میگوید از بلبل

عاشقان در آتش عشق و نور آتشند
از زمان که بهر که شمع میزند
نور با بهر که شمع میزند
چون آتش در آتش عشق تو آتشند

چون آتش در آتش عشق تو آتشند

چون آتش در آتش عشق تو آتشند

معمودم هم هم سر زخم و درد
عاشق شد که شود کشته و بخت
در زمان دل از هر که چشم میبکشد
از آتش عشق تو دل از هر که چشم میبکشد
در می بیند از هر که چشم میبکشد
در می بیند از هر که چشم میبکشد

واله شده در برق انوار جلالش

دیگر چنان نمی بیند و می بیند

دیده ام عالم تو بودی و تو
عشق تو را عالم تو بودی و تو
عشق تو را عالم تو بودی و تو
عشق تو را عالم تو بودی و تو

بگو ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی
تا آنکه ای دل که تو میگردانی

دو طرفی غزل و غزل و غزل
 خال و خال و خال و خال
 که بماند و بماند و بماند
 تا شدم و شدم و شدم
 خال و خال و خال و خال
 تا شدم و شدم و شدم
 خال و خال و خال و خال
 تا شدم و شدم و شدم
 خال و خال و خال و خال
 تا شدم و شدم و شدم

کرمی عشق از زلف تابان
 غایب چای باشد اندیشه ای کاش
 کرمی عشق از دم و دغاک تیرم نهان
 از حسن با کالش و اخلاص کمال
 معرکه عشق از غایت نبوده ان کشت
 ان عارف بیکانه شیطان ماعرف ناک

مثنوی لایال عاشق چوید الا

الکس کجای تیرم شدم و شدم

چای تابان و شدم و شدم
 باری و زلف تابان و شدم
 شایان باشد کشته طرب از بیدمان
 نیست مزار از نگرین عشق و بیکرمان
 در کوی عشق شدم و شدم
 که مایل به طالع و طالع و شدم

که مایل دوست عشق از غایت نبوده

شبهه مغان هم باشد اسیری لایق

هر زمان نوری چشم اهل طالع
 حسن رویت از مزارت جهان
 دینه اهل بصیرت دیده است
 تار باطلان و دل از عاشقان
 که هوای وصل معشوق نبوده
 از عفا و جور و افش و طالع

از عفا و جور و افش و طالع
 از عفا و جور و افش و طالع
 از عفا و جور و افش و طالع
 از عفا و جور و افش و طالع
 از عفا و جور و افش و طالع
 از عفا و جور و افش و طالع

چو بماند و بماند و بماند
 خال و خال و خال و خال
 که بماند و بماند و بماند
 تا شدم و شدم و شدم
 خال و خال و خال و خال
 تا شدم و شدم و شدم
 خال و خال و خال و خال
 تا شدم و شدم و شدم
 خال و خال و خال و خال
 تا شدم و شدم و شدم

هر جا که نشان غایت بسود
 و انکس که بطور عقل دلم زاک
 در غایت عشق قول عاشق
 هر کس که قبول عشق سکورد
 در مکش عشق بر اسیری

شکستند نکات مشکل

تا کرد شاه عشق ملک دلم نزول
 خود شید غم و بخت دعا یافت
 از یار عین ماسته از روی آفتاب
 بی مهر نیست زده از مهر و کوشش
 کی با خودی به زم و صا لش توان رسید
 دانش هر مذهب من هست معرفت
 از قبل و قال هیچکس که نشد ز حال
 ناهید و بجان تو بود ز عشق یار
 کشته عاشقان از ناله و فغان

کشته عاشقان از ناله و فغان

بهر زنده و زنده و زنده

چو عشق از دل کشید زایل
 بکج عا و کج کردی تو مژگان
 بکس که در سنی از نکاری
 شفا حقیقت به کس پیوسته
 کون بر کشتی بکل زین فکر باطل

کون بر کشتی بکل زین فکر باطل
 کون بر کشتی بکل زین فکر باطل
 کون بر کشتی بکل زین فکر باطل
 کون بر کشتی بکل زین فکر باطل
 کون بر کشتی بکل زین فکر باطل
 کون بر کشتی بکل زین فکر باطل

درد عشق و ما مشک کوی نماند
 در این شعله ای که در دل کزده ام
 در این شعله ای که در دل کزده ام
 در این شعله ای که در دل کزده ام

کوی سارین عشق کوی کای بیکان
 کوی صدق پیش از ویرانه ای که در دل کزده ام
 لاجان عشق معجزه زار و زانی
 عشق اسیر ایما و کفر و دین و دانه ام
 ندیم و ملائق و دانه ام
 قلاش حریف و ملائق و دانه ام

بدمکت و قمار بازی با است
 او را شمع و عاشق و نظر کزبان
 با ستوری و حریف و دانه ام
 در سق و عاشق و دانه ام
 حیران جلال و دانه ام
 بدست و حریف و دانه ام
 محو و دانه ام

و محطوب و دانه ام
 جان و دل و دانه ام
 ما شتاب و دانه ام
 ناز و دانه ام
 از دانه ام
 ناز و دانه ام
 ناز و دانه ام
 ناز و دانه ام

درد عشق و ما مشک کوی نماند
 در این شعله ای که در دل کزده ام
 در این شعله ای که در دل کزده ام
 در این شعله ای که در دل کزده ام

درد عشق و ما مشک کوی نماند
 در این شعله ای که در دل کزده ام
 در این شعله ای که در دل کزده ام
 در این شعله ای که در دل کزده ام

کوی سارین عشق کوی کای بیکان
 کوی صدق پیش از ویرانه ای که در دل کزده ام
 لاجان عشق معجزه زار و زانی
 عشق اسیر ایما و کفر و دین و دانه ام
 ندیم و ملائق و دانه ام
 قلاش حریف و ملائق و دانه ام

بدمکت و قمار بازی با است
 او را شمع و عاشق و نظر کزبان
 با ستوری و حریف و دانه ام
 در سق و عاشق و دانه ام
 حیران جلال و دانه ام
 بدست و حریف و دانه ام
 محو و دانه ام

و محطوب و دانه ام
 جان و دل و دانه ام
 ما شتاب و دانه ام
 ناز و دانه ام
 از دانه ام
 ناز و دانه ام
 ناز و دانه ام
 ناز و دانه ام

درد عشق و ما مشک کوی نماند
 در این شعله ای که در دل کزده ام
 در این شعله ای که در دل کزده ام
 در این شعله ای که در دل کزده ام

در طالع و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع

دیدم که هیچ هفت منم بنده هیچ
 اینها را چنانست و دروغ است
 خالان تابش نیاید اسیر
 تاهم بنده چنان گشته ام

دو عالم بر قوی از خود استم
 جهان و دوشین خود شیدا شدم
 منم صفای قاف نشانی
 که در دنیا و بیای چنانم
 من آن خورشید اوج لامکانم
 که تابان از چشمم کاشانم
 من آن منبع رحمت که با شکم
 دو عالم زنده از چشم چنانم
 بعد ظاهر بر این چشم دنیا
 زلمات دو عالم عکس زانم
 رویم کافیه مؤمن گندوی
 که منم کعبه دهر سوستانم
 برون از وصف مکارم سبیل
 بظاهرت کوچه چین مکارنم
 ز انعام و صفات از فضل و صلح
 ز ذوق ذات صبح هر شیانم

جز بنده ای بنده سیری
 جال و خوشی چنانم

لبوت میکشد دل هر زمانم
 زبان هر چه بخواهد لعل نامم
 بدان شنادم که از دستم نوا
 نوا شده چنان یکدم است نامم
 دلم بر روی و خلق و شکستنی
 که من بچنان و دل کی ندیده منامم
 ز جور عشق و هوش و حلاوت
 معاذ و دایه و لعل و دگر چنانم
 چه دیدم بر تو خوشید و شیش
 نشان دقت شیدا چنانم
 بروا معصده بندم و عشقش
 نگویم غاشق و دسوا چنانم

در طالع و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع

در طالع و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع

زاهدان بهر هفت و دوازده و بیست
 به پیدایش اسیری نادر و عالم باخشم

تا مست شایع با رسم
 بخود و چشم و خشا و رسم
 چون زلف خوش لب و سحر
 چنان حسن رخ تو بر قرارم
 مادیه بر روی دوست دارم
 از خود و بهشت با دنا رسم
 دست از دو جهان آکو بشویم
 با تو نفسی اگر بسزارم
 از بهر نشان مقدم ستو
 جان و دل سروران بیلارم
 از بهر تقاضا حشود و عا
 خود را سنگ کوی تو شکارم
 گفتی چه گفته و مقید
 با حق بر لطف تا بدارم
 چون بر روی بار دسیدم
 در عشق خویش بر کارم
 تا و اله حسن خلقا فتنایم
 پروای خود و جهان ندارم
 مستیم و خواب و لا ایشانی
 حیران جهان ز کارم

با در و خوشی ای اسیری
 با در و همیشه با در و رسم

مار در خرافای نام و نشانی
 صد مرتبه ناموس بلیه نشانی
 مار در کجای خود خاسته از دو
 کاسه در جهان از دو قد و دوی و خزانم
 در بهر زدن چنان عکس جالت
 نان روی و کون آینه روی و دایم
 بر چشم حقارت منکر مؤمنان
 ز بر که بخفته هر کسی چنانم
 پیدا بود آن کون و مکان بر تو نامم
 در پرده انداخته که چنانم
 در دگر و دگر و دگر و دگر
 دنیا و عظیم که بر تو دگر و دگر

در طالع و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع
 کاه و کاه و مشهور است که در این طالع

در این جهان نیست کسی جز من که
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان

در این جهان نیست کسی جز من که
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان

که جهان و همه را بر تو است

موج و دریا یکستیم یک است

در جزایر و ماکد و کشت
 هر که از جزایر و کشت
 افغان و لر و خراسان
 هیچ بر طاعتش نیست
 قله عاشقان و مشکینان
 در دامنش از استوکان
 چنانکه ملک و شاه و امیر و وزیر
 هر که از عشقش است
 همه را در دامنش است
 هر که از عشقش است
 همه را در دامنش است
 هر که از عشقش است
 همه را در دامنش است

در این جهان نیست کسی جز من که
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان

در این جهان نیست کسی جز من که
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان

در این جهان نیست کسی جز من که
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان

که جهان و همه را بر تو است

موج و دریا یکستیم یک است

در جزایر و ماکد و کشت
 هر که از جزایر و کشت
 افغان و لر و خراسان
 هیچ بر طاعتش نیست
 قله عاشقان و مشکینان
 در دامنش از استوکان
 چنانکه ملک و شاه و امیر و وزیر
 هر که از عشقش است
 همه را در دامنش است
 هر که از عشقش است
 همه را در دامنش است
 هر که از عشقش است
 همه را در دامنش است

در این جهان نیست کسی جز من که
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان
 در این عالم و سیم از همه رفو
 منم که خوشتر با کمال بود
 هر چه دردم نهان و بیگانه
 چون هر که با حال تو نیست
 عاشق از دل و لب و حس و جان

چون شد زدهای زین
رویند و مست کشد
از دستش تا آخر
از کورت و صفت آن
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها
از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

کمر چاره کارخانه است
از تپه های و دره ها
کابل یا خار کسار
کان چاره و وصل و وصل
بشو که کار کسوست
ان کار و کسوست
از چاره کار چاره
از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

چون یار و خانه سوی
کسوست یا چو یار
امد بخار و کاه عالم
در کسوست عشق خانه
در دین و نظام عشق
ناله دل و دین و دین
کجا چو اسیر عشق
کفتم بهوای مهر و مهر
بود از رخ نقاب عزت
کنند اگر تو مرد عشق
عشق تو پرده رخ و است
از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

عسر و بهوای دل و دل
سوزانده بوده ام چو مویش
از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

چون شد زدهای زین
رویند و مست کشد
از دستش تا آخر
از کورت و صفت آن
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها
از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

چون شد زدهای زین
رویند و مست کشد
از دستش تا آخر
از کورت و صفت آن
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها
از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

کو که تو خود کنار کس
از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

دری تو که هست افشانه
بر خان و دلم فکده است
ناله چو کشته دلم مسود
افشا و بجا استم اضطوانه
کنم که شب چو خورشید آمد
این نیست و کس که ماهانه
کس که در نظر حال او بود
افکند بر رخ و کفر فاشه
فریاد زان مناسبت
افشا و دلم به سب و فاشه
از انکه درد و سوز جانم
دلها همه کس چون کجاست
کفتم که در خواب برادر
کفتم که چه در به چنانست
هر چند برامدم ز هر دور
نشد رخ او بهیچ بانه
دلبر زین چاب ناکه
چون بهیچ خط فاشه
کفتم که بهیچ و کس
عشق تو هست چو چنانست
این بود تو بود و کس
این پرده که قرار و بیانه

از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

بنویس که حال و دست پیدا
بر صفت و نشر جمله اشیا
هر خط جلود و کس کورت
بنویس که حال و دست پیدا
فانه و صفت و کس
در کس و ما و صفت و کس
شد فاش و صفت و کس

از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها
از دستش تا آخر
چون از کورت و صفت آن
شماره و قوت و قوت
می بود و میان آن
در صورت و صفت آن
هر یک از اینها
که در اینها

در عالم اولاد آمد در خطابه
 در عالم هستی و صفات و صفات
 در عالم اولاد آمد در خطابه
 در عالم هستی و صفات و صفات
 در عالم اولاد آمد در خطابه
 در عالم هستی و صفات و صفات

بالذکر انش ز هکذا الا یش
 مکتبم مشکوکیان جان او
 دیده جانش بر وی نهاده کن
 ضعیف انوار حق بر فکرت
 استغفار بخشش در احوال و خلوت
 در طریقتان کن احوال و صفات
 استقامت بخشش مکرر و یطین
 صدق و اخلاص و وفا و وفای کن
 عشق و محبت و مودت و مودت
 جان او محبت کن اندرین خاص
 دانه و خشتان افرایش کن
 هر زمان نوعی غنا و اوجمال
 عمر کان بر روی جانان بگذرد
 از روی مایه و مایه و مایه
 بچای عشق و مایه و مایه
 و احوال و مایه و مایه
 کفر و بدعت و بدعت و بدعت
 در بدعت و بدعت و بدعت
 کوراد و بچای عاشق است
 خود جفا و جور و جور و جور

این مکتب و مکتب و مکتب
 این مکتب و مکتب و مکتب
 این مکتب و مکتب و مکتب
 این مکتب و مکتب و مکتب

این مکتب و مکتب و مکتب
 این مکتب و مکتب و مکتب
 این مکتب و مکتب و مکتب
 این مکتب و مکتب و مکتب

در عالم اولاد آمد در خطابه
 در عالم هستی و صفات و صفات
 در عالم اولاد آمد در خطابه
 در عالم هستی و صفات و صفات
 در عالم اولاد آمد در خطابه
 در عالم هستی و صفات و صفات

به قادیان و هادی و سبیل
 والحق بالشعر و صفات و صفات
 یکن پلیده در کافیش و کافیش
 شاهان لاکان و صفات و صفات
 قریب او امدت شده و امدت شده
 عارفان و امدت شده و امدت شده
 لکه شد عالم طفیل ذات او
 نکته کنک و نکته کنک
 از مایه کنک و مایه کنک
 چون که شد از مایه کنک
 ملت فانی و ملت فانی
 کرم و مودت و مودت و مودت
 پادشاه و مودت و مودت و مودت
 کنک و مودت و مودت و مودت
 هست راه و مودت و مودت و مودت
 گفتار و مودت و مودت و مودت
 کشد مایه و مودت و مودت و مودت
 داده حق و مودت و مودت و مودت
 شفا و مودت و مودت و مودت
 کفر و مودت و مودت و مودت

این مکتب و مکتب و مکتب
 این مکتب و مکتب و مکتب
 این مکتب و مکتب و مکتب
 این مکتب و مکتب و مکتب

دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم
 دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم
 دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم

ما را چه خبر از عالم زهد و دمع

وله عتیقه افغانه

ما بجزله جهان مصطفی زانکه
 از هر دو فی ایت و صفی و خاتم
 با آنکه مدحیم در کتب عشقی
 خود معترف که تو ما نام استیم

وله ابرام افغانه

خا تا از جهان خیال تو می بینم
 از باغ جهان کل و صفا و چینم
 دایم ز جهان مایه شوق و تو
 در مایه شوق و تو می بینم

وله ابرام افغانه

عالم ز حال تو می بینم
 بر صورت ادمت مصطفی و چینم
 هر کس که بد و ملت و صفا تو
 شاد از حق جهان و دما می بینم

وله ابرام افغانه

مشاق جمال تو و عالم زانکه
 ادا شوق و ایمان و سوزم
 معشوق چه شد معلوم اسلام
 در کتب عشق و شوق و سوزم

وله عتیقه افغانه

جز عشق تو نیست در عالم خاص
 جز درد و غم و غم و غم و غم
 بد و ملت و صفا تو می بینم
 جز درد و غم و غم و غم و غم

وله عتیقه افغانه

در دایه و غم و غم و غم و غم
 چون دزد و دزد و دزد و دزد
 دل غم و غم و غم و غم و غم
 به دایه و غم و غم و غم و غم

وله عتیقه افغانه

ما را چه خبر از عالم زهد و دمع
 از هر دو فی ایت و صفی و خاتم
 با آنکه مدحیم در کتب عشقی
 خود معترف که تو ما نام استیم

دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم
 دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم

دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم
 دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم
 دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم

هر خطا کرد سال او دست دهد
 چون اهل قراق در دوش می کشد
 ایدل بغم فراق دایم خوشی
 در جهان با امید و صفا و چینم

وله عتیقه افغانه

شوق و غم و غم و غم و غم
 از هر دو فی ایت و صفی و خاتم
 با آنکه مدحیم در کتب عشقی
 خود معترف که تو ما نام استیم

وله عتیقه افغانه

عالم ز حال تو می بینم
 بر صورت ادمت مصطفی و چینم
 هر کس که بد و ملت و صفا تو
 شاد از حق جهان و دما می بینم

وله عتیقه افغانه

مشاق جمال تو و عالم زانکه
 ادا شوق و ایمان و سوزم
 معشوق چه شد معلوم اسلام
 در کتب عشق و شوق و سوزم

وله عتیقه افغانه

جز عشق تو نیست در عالم خاص
 جز درد و غم و غم و غم و غم
 بد و ملت و صفا تو می بینم
 جز درد و غم و غم و غم و غم

وله عتیقه افغانه

در دایه و غم و غم و غم و غم
 چون دزد و دزد و دزد و دزد
 دل غم و غم و غم و غم و غم
 به دایه و غم و غم و غم و غم

وله عتیقه افغانه

ما را چه خبر از عالم زهد و دمع
 از هر دو فی ایت و صفی و خاتم
 با آنکه مدحیم در کتب عشقی
 خود معترف که تو ما نام استیم

وله عتیقه افغانه

دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم
 دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم

دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم
 دانه که شکر عشق و
 بخت و بخت و بخت و بخت
 کرم و کرم و کرم و کرم

هر چه در شیده از عشق ملک
 را بشوید و در آن مهره ها
 عشق و لذت و شمع و شمع
 بر لبه کلام از طلب و عودات
 کو که نیست عشق از عودات
 از عشق و شمع و شمع و شمع
 ابره و سوزید کشته روان
 ریختن یک کوزه و درش بر جان
 جوش شاد و درش بر جان
 سر و شمع و از شمع و شمع
 شد بخش و سر و شمع و شمع
 از شمع و شمع و شمع و شمع
 با شمع و کل و شمع و شمع
 مست و لا عقل و شمع و شمع
 در و در شمع و شمع و شمع
 هر که ای کویر امداد زمین
 جلد حیوان از عشق و شمع
 بلبل از شمع و شمع و شمع
 فاخته کو که در کو و شمع
 جلد و شمع و شمع و شمع

جان من که از شمع و شمع
 هر که ای کویر امداد زمین
 جلد حیوان از عشق و شمع
 بلبل از شمع و شمع و شمع
 فاخته کو که در کو و شمع
 جلد و شمع و شمع و شمع

هر که ای کویر امداد زمین
 جلد حیوان از عشق و شمع
 بلبل از شمع و شمع و شمع
 فاخته کو که در کو و شمع
 جلد و شمع و شمع و شمع
 جان من که از شمع و شمع
 هر که ای کویر امداد زمین
 جلد حیوان از عشق و شمع
 بلبل از شمع و شمع و شمع
 فاخته کو که در کو و شمع
 جلد و شمع و شمع و شمع

جان من که از شمع و شمع
 هر که ای کویر امداد زمین
 جلد حیوان از عشق و شمع
 بلبل از شمع و شمع و شمع
 فاخته کو که در کو و شمع
 جلد و شمع و شمع و شمع

در میان خلق با شایسته سخن
 گفتا سلطان وزیر خوار را
 شد ز غیرت صحرای دگر شایسته
 گفتا سرکش شاه پر جفا
 شاه را گفتا وزیر کار دانا
 که در و با خدا مرعده ای
 چون بکار عشق کس را اختیار
 هر کجا کین عشق خیمه میزند
 چون سپاه عشق وارد تاخیر
 اتفاق دهکده را در دست
 بر سر و بد نشسته کلنج
 چون رسید شاه آغا دایا
 بود محتاج نیاز از کدا
 شاه روز شد سوار از کشته
 جلوه معشوقی اساز بود
 از قضا ان عاشق بر سلطان
 هم بدم میگرد شهر شو نظر
 نازشاهی بود جوانی میناز
 ناز معشوق حمل خود رسید
 چون خیزید از شران و زید

از همه کشتن خدیوان کشته کوا
 هست کنونان همه بیک جواب
 سزای حال فیدا تم که همیشه
 زانکه چندانی که این ره میروم
 گفتا بخود دایای پادشاه
 من جالت داشته ام از بندگی
 چون در آمد پای عشق اندر دنیا
 بنده این سلاطین شد در قید
 ناز سلطان بد شد با نیاز
 چون اسیر عشق کشته ای امیر
 عشق و شاه کی هم بند برست
 غلبه امدا سیر میسر کس
 چون بود کستانخ بشمار شای
 با اسیر چون امیر میگویند
 فرقه مشوق ترا بیکانه کرد
 مشوق حال بنده اکنون با تو داد
 افتاد عشق چون تابنده شد
 عشق و سلطان هم در دست
 چون که کرد و در میان معشوق
 هر دو داری چون نشان داشتند
 اشتباه میان دانا و مشوق
 در میان ما جواب
 خلق را با بد حال ما کریم
 هر زمان بدم که و الهی شو
 انومان تو شاه بودی من کما
 تو اوج سلطنت نامید که
 کشتن حال ما هم بر حکوت
 شاه این دم بنده افکنده شد
 وین نیاز بند که شد معینا
 مجربش بود و میری کوشه کبر
 عشق شاه سلطنت به پیش کلا
 هست معشوق امیری ای پسر
 بنده کو باشد اسیر و پینوا
 در میان صد پره هر شاه نشسته
 وصف شاه در ظاهر و نهاد
 بنده خواجگه کشته و بیکه
 غلبه خواهی بشا شو خود
 کو که صدق بر معشوق
 هر که هست این زکات اوصاف

در میان خلق با شایسته سخن
 گفتا سلطان وزیر خوار را
 شد ز غیرت صحرای دگر شایسته
 گفتا سرکش شاه پر جفا
 شاه را گفتا وزیر کار دانا
 که در و با خدا مرعده ای
 چون بکار عشق کس را اختیار
 هر کجا کین عشق خیمه میزند
 چون سپاه عشق وارد تاخیر
 اتفاق دهکده را در دست
 بر سر و بد نشسته کلنج
 چون رسید شاه آغا دایا
 بود محتاج نیاز از کدا
 شاه روز شد سوار از کشته
 جلوه معشوقی اساز بود
 از قضا ان عاشق بر سلطان
 هم بدم میگرد شهر شو نظر
 نازشاهی بود جوانی میناز
 ناز معشوق حمل خود رسید
 چون خیزید از شران و زید

در میان خلق با شایسته سخن
 گفتا سلطان وزیر خوار را
 شد ز غیرت صحرای دگر شایسته
 گفتا سرکش شاه پر جفا
 شاه را گفتا وزیر کار دانا
 که در و با خدا مرعده ای
 چون بکار عشق کس را اختیار
 هر کجا کین عشق خیمه میزند
 چون سپاه عشق وارد تاخیر
 اتفاق دهکده را در دست
 بر سر و بد نشسته کلنج
 چون رسید شاه آغا دایا
 بود محتاج نیاز از کدا
 شاه روز شد سوار از کشته
 جلوه معشوقی اساز بود
 از قضا ان عاشق بر سلطان
 هم بدم میگرد شهر شو نظر
 نازشاهی بود جوانی میناز
 ناز معشوق حمل خود رسید
 چون خیزید از شران و زید

در میان خلق با شایسته سخن
 گفتا سلطان وزیر خوار را
 شد ز غیرت صحرای دگر شایسته
 گفتا سرکش شاه پر جفا
 شاه را گفتا وزیر کار دانا
 که در و با خدا مرعده ای
 چون بکار عشق کس را اختیار
 هر کجا کین عشق خیمه میزند
 چون سپاه عشق وارد تاخیر
 اتفاق دهکده را در دست
 بر سر و بد نشسته کلنج
 چون رسید شاه آغا دایا
 بود محتاج نیاز از کدا
 شاه روز شد سوار از کشته
 جلوه معشوقی اساز بود
 از قضا ان عاشق بر سلطان
 هم بدم میگرد شهر شو نظر
 نازشاهی بود جوانی میناز
 ناز معشوق حمل خود رسید
 چون خیزید از شران و زید

در میان خلق با شایسته سخن
 گفتا سلطان وزیر خوار را
 شد ز غیرت صحرای دگر شایسته
 گفتا سرکش شاه پر جفا
 شاه را گفتا وزیر کار دانا
 که در و با خدا مرعده ای
 چون بکار عشق کس را اختیار
 هر کجا کین عشق خیمه میزند
 چون سپاه عشق وارد تاخیر
 اتفاق دهکده را در دست
 بر سر و بد نشسته کلنج
 چون رسید شاه آغا دایا
 بود محتاج نیاز از کدا
 شاه روز شد سوار از کشته
 جلوه معشوقی اساز بود
 از قضا ان عاشق بر سلطان
 هم بدم میگرد شهر شو نظر
 نازشاهی بود جوانی میناز
 ناز معشوق حمل خود رسید
 چون خیزید از شران و زید

در میان خلق با شایسته سخن
 گفتا سلطان وزیر خوار را
 شد ز غیرت صحرای دگر شایسته
 گفتا سرکش شاه پر جفا
 شاه را گفتا وزیر کار دانا
 که در و با خدا مرعده ای
 چون بکار عشق کس را اختیار
 هر کجا کین عشق خیمه میزند
 چون سپاه عشق وارد تاخیر
 اتفاق دهکده را در دست
 بر سر و بد نشسته کلنج
 چون رسید شاه آغا دایا
 بود محتاج نیاز از کدا
 شاه روز شد سوار از کشته
 جلوه معشوقی اساز بود
 از قضا ان عاشق بر سلطان
 هم بدم میگرد شهر شو نظر
 نازشاهی بود جوانی میناز
 ناز معشوق حمل خود رسید
 چون خیزید از شران و زید

کتابخانه عمومی دانشگاه تهران
کتاب: منطق
مجله: فلسفه
شماره: ۱۰
تاریخ: ۱۳۵۰

منشأ از بدنه و کائنات و خداوند
و در میان خود و خلقت و رابطه
دینی او اینست که در کتب
انچه که در فلسفه آمده میکند
خوش فکری کرده و در عبارت و
عقلی اقل در بهره و کثرت
برگشت تا به معانی استوار
او بسیار از کمال کاین است
طالعش چون از جهت اضمح
باطن ظاهر و متکرم او بود
مسلطه بر طبع و حقیقت او و دست
اوست مثال جواب است مثال
کوه با آب سطحانی میشود
ذات چون در جلوه اندر جهش
هم و در او رتبی کاند و خوراک
کاهی و در نام نفس و احده
گاه عطا و کسر ساز در مقام
نفس کلیت که بود اندر خودش
جست چون علت الف ت بود
اند و کاین جلیت شد جلوه و

کتابخانه عمومی دانشگاه تهران
کتاب: منطق
مجله: فلسفه
شماره: ۱۰
تاریخ: ۱۳۵۰

کتابخانه عمومی دانشگاه تهران
کتاب: منطق
مجله: فلسفه
شماره: ۱۰
تاریخ: ۱۳۵۰

که کائنات در صورت و افعالیات
گاه صورت کما معنی آمده
گشت و کما لکن حق بقا بدست
گشت مولا آنکه با قدر حضور
گشت مولا آنکه از جام قضا
گشت مولا آنکه هر دم انگیزه
گشت مولا آنکه کرد و کرد صورت
گشت مولا مطلع از ارحم
گشت مولا رحمته لافا لیبین
گشت مولا از اجازات
مقصود کلی از ایجاد جهان
کلیه خلقی قدیم لایزال
کریمه و اینست از روح منا
اینکه از علم دایم پیش داشت
خواست در تمام جهان چون از کلا
بهر فضل و در بر ای جنان
لاجر و اینست پیدا اسکودای
کلیه ها در علم بود شریفی
حقیقتی که در این عالم علیان
اقرین جنت و این با نگاه
اقل و اکر سر و پا کلا

کتابخانه عمومی دانشگاه تهران
کتاب: منطق
مجله: فلسفه
شماره: ۱۰
تاریخ: ۱۳۵۰

در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار
 تا در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار

که بتابد و بدین فصل عتور
 در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار
 تا در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار

که بتابد و بدین فصل عتور
 در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار
 تا در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار

در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار
 تا در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار

که بتابد و بدین فصل عتور
 در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار
 تا در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار

که بتابد و بدین فصل عتور
 در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار
 تا در این زمان چنانچه از این
 کلام در اختیار اند و از این
 جمله با اختیار در اختیار

این مقولش بعد رویا و غولش
 کین کجا باشد شفا و یا دخوا
 سخن خواب از غایتش در و بود
 با نوا پیدا گشته شد خواب
 نا طلق حج برین حال بسود
 هر دم و هر ساعت از رویا و غولش
 با نوا داران کریمه از غایتش
 شد و دان از هر طرف جوابی و بشیر
 بدر میخانه آمدن ایشان
 بشیر چون دشنیدان به تمام را
 بدش از غیب الهامی رسید
 کوه ایشان با وجود چشم اشکار
 من یک میخواره رفتی بر دست
 تو همیشه عابد و بر هر کار
 من خرابی و بی باک و شفی
 راست که با من سر کار تو نیست
 شیخ کامل با هزاران احسان
 کرد ظاهر در پیش رویا و غولش
 چون دلش بران بشاد و شاد کرد
 خواست تا ساز و زلف و کلاه و دماغ

در این مقولش بعد رویا و غولش
 کین کجا باشد شفا و یا دخوا
 سخن خواب از غایتش در و بود
 با نوا پیدا گشته شد خواب
 نا طلق حج برین حال بسود
 هر دم و هر ساعت از رویا و غولش
 با نوا داران کریمه از غایتش
 شد و دان از هر طرف جوابی و بشیر
 بدر میخانه آمدن ایشان
 بشیر چون دشنیدان به تمام را
 بدش از غیب الهامی رسید
 کوه ایشان با وجود چشم اشکار
 من یک میخواره رفتی بر دست
 تو همیشه عابد و بر هر کار
 من خرابی و بی باک و شفی
 راست که با من سر کار تو نیست
 شیخ کامل با هزاران احسان
 کرد ظاهر در پیش رویا و غولش
 چون دلش بران بشاد و شاد کرد
 خواست تا ساز و زلف و کلاه و دماغ

اسم خدا جای در دیوار و او
 کر تو هم جادو حرم دل دمی
 از شطاب و ناله و هزار گشت
 در صد از حق اشارت تها شد
 مردی سوی حقت راهی دهد
 مردی با صیقل ز کس خندا
 مردی میانه در سعاد و غایتش
 مردی صیقل کر و عمارت است
 کاه صیقل کاه جسته و پشیمانی
 تار و پود و عشق پاکت کند
 چون بسوی ره بری نه بشیر
 نقد چو و حضرت ایشان مقام
 چون رهش و عشق پاکت کند
 بر سر بازار معنی جانی کن
 بر کشتا کشتی الملائک را
 سیم و زوکان نقد افلاک آمد
 زبانه ایثار و ناستد و جرات
 کشت کامل آنکه چون نواز و نواز
 ناچو نقدش سکه شایسته
 برود و در حق شاهش نجات
 خاندان سازند با صفت عظم جفا

اسم خدا جای در دیوار و او
 کر تو هم جادو حرم دل دمی
 از شطاب و ناله و هزار گشت
 در صد از حق اشارت تها شد
 مردی سوی حقت راهی دهد
 مردی با صیقل ز کس خندا
 مردی میانه در سعاد و غایتش
 مردی صیقل کر و عمارت است
 کاه صیقل کاه جسته و پشیمانی
 تار و پود و عشق پاکت کند
 چون بسوی ره بری نه بشیر
 نقد چو و حضرت ایشان مقام
 چون رهش و عشق پاکت کند
 بر سر بازار معنی جانی کن
 بر کشتا کشتی الملائک را
 سیم و زوکان نقد افلاک آمد
 زبانه ایثار و ناستد و جرات
 کشت کامل آنکه چون نواز و نواز
 ناچو نقدش سکه شایسته
 برود و در حق شاهش نجات
 خاندان سازند با صفت عظم جفا

از این قول و این کار که در حق
دست یافتن هر چه می خواهد
از این دم در هر حال که باشد
طالب بدید او را که در حق
لیکن از این پس که در حق
هر چه می خواهد که در حق
از این پس که در حق
از این پس که در حق

کرند و در قول من هیچ اعتبار
شاه چون گفتار و هرگز را نشند
ساختند و در از شهر خود و در
انشاء و امر خا نش کر نش
نشد و در انش و در نش و در
پس پندیان کن و جمع آمدند
جله گفتند و در انش و در
غم خور و در در در در در
هر یک از ما مسخره می بود
مرده با بد از دم مار زنده که
دین منج و در در می کلون کنیم
خوش و نیم اے بروی انش
انقضا کا خود کرد و در نش
بسکه دادند ان خرافات را نش
از طبیبان غایت کا روی نش
ناسنامه از استراحت و در نش
ناگهان افشا و در دام اجل
میر و در در در در در در
چشم فتنه خواب و در در نش
دست بجا بود و در نش و در

از این قول و این کار که در حق
دست یافتن هر چه می خواهد
از این دم در هر حال که باشد
طالب بدید او را که در حق
لیکن از این پس که در حق
هر چه می خواهد که در حق
از این پس که در حق
از این پس که در حق

از این قول و این کار که در حق
دست یافتن هر چه می خواهد
از این دم در هر حال که باشد
طالب بدید او را که در حق
لیکن از این پس که در حق
هر چه می خواهد که در حق
از این پس که در حق
از این پس که در حق

از این قول و این کار که در حق
دست یافتن هر چه می خواهد
از این دم در هر حال که باشد
طالب بدید او را که در حق
لیکن از این پس که در حق
هر چه می خواهد که در حق
از این پس که در حق
از این پس که در حق

از این قول و این کار که در حق
دست یافتن هر چه می خواهد
از این دم در هر حال که باشد
طالب بدید او را که در حق
لیکن از این پس که در حق
هر چه می خواهد که در حق
از این پس که در حق
از این پس که در حق

کوهر پیغمبری و جبرئیل
هر که سلطانی مریدا و بود
والله سلطانی چشم اندازش
اهل دنیا از سفر و از کسیر
سایه نتوانند بیندش بحالت
سینجونی اماج از نش و در
پیر من ان سید عالمی نش
چون بصفت نش نش نش نش
دلچه بودی خانه از نش نش
وایدا و در نش نش نش نش
بالش و نش نش و در نش نش
کچهای حکمش و در نش نش
امیر افشار فخری بر سر نش
چشم پوشیده ز او نش نش
جام فیض میخیزد او که نش
خانچه میوه و در نش نش
موی خا بن لعل و در نش نش
بکرة بخشد او را نش نش
دیده و در نش نش و در نش
جله اسرار و وجود که نش

از این قول و این کار که در حق
دست یافتن هر چه می خواهد
از این دم در هر حال که باشد
طالب بدید او را که در حق
لیکن از این پس که در حق
هر چه می خواهد که در حق
از این پس که در حق
از این پس که در حق

از این قول و این کار که در حق
دست یافتن هر چه می خواهد
از این دم در هر حال که باشد
طالب بدید او را که در حق
لیکن از این پس که در حق
هر چه می خواهد که در حق
از این پس که در حق
از این پس که در حق

از این قول و این کار که در حق
دست یافتن هر چه می خواهد
از این دم در هر حال که باشد
طالب بدید او را که در حق
لیکن از این پس که در حق
هر چه می خواهد که در حق
از این پس که در حق
از این پس که در حق

تغییراتی که در این شهر شده است
از زمان که این شهر را بنیاد کردند
تا حال حاضر که این شهر را می بینیم
بسیار تغییراتی در آن شده است
و این تغییرات را می توان به دو دسته
تقسیم کرد: تغییرات طبیعی و
تغییرات انسانی.

فصل من چون در خورجانی بود
از جلیله در صد و شصت و شش
شاهزاده را شنای باغضیک
میر میران سید مظلوم را
دل به بیکان بلا اطلاق کرد
من چه بدم از مریدان یکی
هر کجا میبودم همش
هر دو مفضل بود و اخراجی شای
کامها در طریق هر دو دیدیم
صیت بدای ما عالم گرفت
با کمال کین همه نا و کفشان
ما طلبکاران نور الله همه
طیقه کردیم و منزلها بیهی
لیک هر بیخه که او رفت
سوی هر شهری که می نایم پای
کرشمارا جای اندر شهر بود
چون شما کاوش و شرف می کرد
سوزان طعای مردم می بود
اگرچه اندر دیوان با برک
دیوین چینی بر شیر شما شد
حق این مشکل با شایه نبود
و سوسه افکند و شتر انداخت
سنا خلیس بیکان چون خورجانی
چند و چند در خورجانی بود
با مریدان از دنیا را خارج کرد
و شتم در خدمت شربانند که
در هر طایفه از احوال کشت
با مریدان در و او آورده بزار
با دل شکنم دم نهادی دیدیم
شورش زان در پیش آدم گرفت
در کین که کرده ما را خسته بجان
غاشقا نه کرده و دور همه
نیش ها خوردیم از هر ناکه
نوش جان میکش ما را در کوی
شهریان که دنیا بیفت جا
شهریان شهر خود بیرون بود
چون خط و خال بنا را کرد
برده از کار حریفان میداد
بستر اندر شبیشه خاد و کوی
کرشمارا و طوقی تعدیه شما شد

از نظر حاکمان و مردم این شهر
بسیار تغییراتی در آن شده است
و این تغییرات را می توان به دو دسته
تقسیم کرد: تغییرات طبیعی و
تغییرات انسانی.

تغییراتی که در این شهر شده است
از زمان که این شهر را بنیاد کردند
تا حال حاضر که این شهر را می بینیم
بسیار تغییراتی در آن شده است
و این تغییرات را می توان به دو دسته
تقسیم کرد: تغییرات طبیعی و
تغییرات انسانی.

تغییراتی که در این شهر شده است
از زمان که این شهر را بنیاد کردند
تا حال حاضر که این شهر را می بینیم
بسیار تغییراتی در آن شده است
و این تغییرات را می توان به دو دسته
تقسیم کرد: تغییرات طبیعی و
تغییرات انسانی.

خانه زحمان در دل زدن کا بجو
زکریا داده جا در سینه ها
جلوه کاه جلوه نور الله شد
دیوها بر نور انوار شهود
در معراج خارج عرفا همه
در عالم ملک ملک جوشاد
رایت الله نور افشا شد
سینه چون مشک که در لعلها
وار و ات غیب در بنم شاد
که زکرت که ز جود شفیق
فهر حق و نظا هر و باطن تمام
هیچ بر ما راحت و شجی نبود
کر بظا هر بود ما را رنجها
رنجها چون امتحان راه بود
همچو نرخی بد ما را در خلاص
چون زهر فل و غش کشتی پاک
هر کجا صد سر سبکنا شود
چون نهرت راه را بر این خط
خوش شوقا سوده و سده کام
طالع نهرت را بر خطه بر سبب
هر طرف بشکند نام و روبرو
سینه ها تابنده چون آینه ها
در نظر ما را تماشا که شد
سینه ها سرور اسرار و جود
در مناظر با هیچ ایقان همه
در سالک سالک سلک شای
پرده از ارض و معنا برداشته
جان بکنج روشنی مفتاح ما
در خجلی با هزاران فیض جود
کرمیت و صدمت ز فیض حق مبین
کریم بر ما جود و بخشایش تمام
رنج و راحت هر دو یکسان بود
بود و باطن ز حکمت کجها
امتحان راه نور الله بود
ناز هر فل و غش ساز خدای
اندر معشوش قلایان جوانک
نقد های ناصح رسوا شود
جایه حقان را بشناخت
کوی حق را بر بام نیت
کر شفا و شفا و شفا و شفا

تغییراتی که در این شهر شده است
از زمان که این شهر را بنیاد کردند
تا حال حاضر که این شهر را می بینیم
بسیار تغییراتی در آن شده است
و این تغییرات را می توان به دو دسته
تقسیم کرد: تغییرات طبیعی و
تغییرات انسانی.

فانصرفت دل منباده و گردن
چالاندم و بشان ابرو من
و در هر دم برت عالین
سرم و از ابرو برت داشت
عالمیست و در هر دم
کفر ایشان روی نمود و شد
در دوا گوید با ابرو شده
نقل و با ابرو رسوا شد

فردمانا بیتی چون روشن شود
 و هر که کلشن در وصف دارا السلام
 چست و آنه خشت با نام کلشن
 خشتی از احسان تر از این نگار
 چست احسان یاری افتادگان
 یاری افتادگان روز جزا
 اینست از آنکه شیرازان کشند
 و نه از احسان یکس یاری گفته
 هر که با پنی دره اندازد پیش
 تا بقلا بی بدستاری زری
 رخ ز عقیقا خاشاک درینا کشند
 مشکاته اندازند بر کهن
 چون جزایت برده اند رخ و آکند
 هفت درخ زان شب که از دست
 نه چهره فروده بقران مسبین
 از هندی لشتین تا سفطون
 هر یکی بر جفتی کشند دلیل
 پس بدم کفر و زان کن نظر
 هر یک بر دوزخی بلند شده
 کرد علوان و نیز در قعر ححیم

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

و آنکه اولام و آن بنده است
 غولان احسان ترا بگوید است
 ابردا باور ترا بشکام و زبان
 آن میگردان کنده کاران
 کامر کام و زبان گوشت و
 نعت نام ترا بخوار شود
 عفت نام تو در کام و زبان
 آن شکواریا امل ترا بفرشان
 و به چو میگردان میگردان
 آن بسیار کان چای بدست و
 و به چو میگردان میگردان
 آن بسیار کان چای بدست و
 و به چو میگردان میگردان

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم من جناتنا وحضرة العزت
يا ذا الجلال والإكرام

[illegible]

همه ما مسکرتا فروز تو نموده
 که یکروز عالمی گرد و زبانت
 چون ز نغمه کلمات اندوه کام
 تو اسم کانده بی شکرش معام
 ناگهان افشاندیم از درج مثال
 چون بنظم جتنا و الحیث
 که شکر نعمت نفس همترون
 تابان جنت ناپاک کسم
 کردم اندک بحر نقش غوطه و
 و چه کوه در درج مثال
 و چه کوه که شوار کوش خان
 و چه کوه برینک ماه و مشرق
 و چه کوه در حبه در خوشاب
 و چه کوه در زکات بندگی
 و چه کوه بر بساط عقل و شعور
 و چه کوه در بخار کشف و محال
 و چه کوه در تاج حسروان
 و چه کوه بر خنجر مرمان راه
 یارش کوه شد اسلیم جانات
 انکه تا نزد دست سگاه یاران یقوت

[illegible][illegible]

کرم و زیتون و لادن و کافور
و مشک و صندل و بوی گل و صندل

[Faint handwritten Persian script, likely bleed-through from the reverse side.]

هستند این نمایان است
لاجر و ان تیغ بر این کشتند
هستند این نمایان است
شعبه این نمایان در این کجاست
کری در نیکش و این بود
غافل از این دوین احکام
غیر این هیچ بدخ رنگ نیست
غیر این جیش و نیک جفا
شد بر دهن و این نمایان
کش نهان سازد با تیغ جفا
عاشق و اوفاداری کشتند
ز انق قهر و غضب این نمیشد
تا بکیر و دهن را خون بها
خون بهای او داد و در خون جفا
خونهای او چنان خواهد شد
که در دهن چون قاتل
کان نهان میخاهدش از کافر
ان لعین از هر چه کوی بدست
بر جهان لایق و حق بدست
از قیامت شود بر سر او

موی و پایی و اینها را از دست
هر که بر آید بپای تو کشد
و آنکه چشمش را بر تو منظر
آید که در شکند پایی که است
چون را بیند این را نکند بگو
ز نکهت در آید پیوسته و سلف
و این حق را به کی بود نیکو
چیزی برای این نیست چیزی
چون شکست آید و این زمانه
حق ندارد و این چنین ظلم را و
یکجا هر عاقل و نادان را کشد
بجای تو آید در حق و در
بر خلاف تو و نه در سبب تو
و غلط گفتند و اگر چون بهما
کی رسد به خون بجای جان و تن
هاتان ممکن نکند بر آید این
موی و پایی و اینها را از دست
هر که بر آید بپای تو کشد
و آنکه چشمش را بر تو منظر
آید که در شکند پایی که است
چون را بیند این را نکند بگو
ز نکهت در آید پیوسته و سلف
و این حق را به کی بود نیکو
چیزی برای این نیست چیزی
چون شکست آید و این زمانه
حق ندارد و این چنین ظلم را و
یکجا هر عاقل و نادان را کشد
بجای تو آید در حق و در
بر خلاف تو و نه در سبب تو
و غلط گفتند و اگر چون بهما
کی رسد به خون بجای جان و تن
هاتان ممکن نکند بر آید این

چون بهر حال مراد از این است
از دل و جان بخور و استراحت کن
روز و شب و در هر وقت که
که بخواهی که کار سفت
در مقامی که خواهی که
در مقامی که خواهی که
که خواهی که کار سفت
که خواهی که کار سفت

٤٥٠

[illegible]

چون طواف عرفه شد در با هم
خواهیم بچای که منزلت کسبیم
روز و شب با شمع اندر بارگاه
مکرمه نام در آن است نشان
خلوف بهر دعا حاصل کنیم
چون غدا ده در سکون و عذرا
بعضی از سالک و اصحاب بطریق
جمع کرد بدین در آن سر زمین
دست خصص جویم که بکشند
اذا را در حلقه برد روزیند
از صراط المستقیم اکه شدند
شرط و عهدی که دما گذارند
هر یک از حق با خدا و حق
سیرها کردند در معراج طاعت
طاعتشان از باره چون ببردند
مسئق آمدند به هر حق و حق
هم می و چون نبردند که در جوش
چون خدمت را و عوار از نگرانی
بهر دست شان به جوش آوردند
معلمه نان کشند در کمان دستان

نصفه آن را بخند و با هم
غریبه در بعد از حاصل کنیم
در طواف عرفه آن بارگاه
از نشر و شورا و نور امان
حاصل آنجا مدعا و دل کنیم
دور و دور از هر یک از انظار
برخی از باران احباب شفیق
مدتی کشند تا ما هم نشین
تا از لغت و زمان بکشند
بر میان را مان خدمت بزد
که می گذارند در ده شدند
فکر و فکر در هر حق و حق
شان عود و برون معراج شوق
با هر حق و برون معراج طاعت
الشیعته شریا نگرین شدند
هر که عیش را انداختند
کشند از خون با به عوار از خون
نجه که عیش را بکشند
نجه و جله شده اند از هر حق
سوی شی افکند در کمان دستان

[illegible]

تاریخ از زمان دوزخ و زمان جاهل
هیچ مانده و هیچ نگذاشته اند
نیز فضیلت جامع اسلام کرده
نظام اسلام را در هر دو دنیا جاری
خویش را در دوزخ و در بهشت
در آنجا که میسر شود
کرم تا بهشت می رسد
چون خوب است که در بهشت
نفس را در آنجا بگذراند
سعد و شادمانی و در بهشت
نار و عذاب و در دوزخ
نار و عذاب و در دوزخ
نار و عذاب و در دوزخ

بود با ذی نفع مجرب کند
صند واجب طالب و پدار منا
غیر مطلوب میزهد تا بشدن
زانکه شود موی در کاه اله
چون هدایت را در اعدا و ریاض
کشد توفیق خداوندش بخیل
انچه بودش در کف از مال و عقال
عده تفضیلت و عتبت نبی
چون از آن دیدن از تکیه و ایما
بر چهره یکان نمیکرد و نه چهل
دان نبی و حکیم شین و درینا ط
ناگهان از ماری بگفتش از چو
هست چنان در بر بالسم زاری
حق خود را با تو بفایم حلال
دست برد از زبانی حق و
چون بران دکان زلفا این وی
حق انده بودم من بتو پیش کتاب
خالد اندر دست و دود می شود
و نه خودم زبانی غیر طالب
نقد اسلام کنون انعام کن

چون در حال و نفع کشی عیال
بالدست از در و چشمان طلوع
در دکان اسلام و نفع حق
ناگهان از ماری بگفتش از چو
چون مسلان کشش و نفع
خالد و زبون کشش و نفع
زبون و نفع کشش و نفع

مقدم با آن نسل و نسل
مقدم با آن نسل و نسل
مقدم با آن نسل و نسل
مقدم با آن نسل و نسل
مقدم با آن نسل و نسل
مقدم با آن نسل و نسل

تاریخ از زمان دوزخ و زمان جاهل
هیچ مانده و هیچ نگذاشته اند
نیز فضیلت جامع اسلام کرده
نظام اسلام را در هر دو دنیا جاری
خویش را در دوزخ و در بهشت
در آنجا که میسر شود
کرم تا بهشت می رسد
چون خوب است که در بهشت
نفس را در آنجا بگذراند
سعد و شادمانی و در بهشت
نار و عذاب و در دوزخ
نار و عذاب و در دوزخ
نار و عذاب و در دوزخ

اندم که اقطاع مال و حشا
آدم تا دوزخ اغیار نشکنم
اندیکه زهر بکشایم دور
ای که بخواهی باب دوزخی
ساز و بیک نهی و دوزی
کشته ای زاهدی هر یک
بعضا زاهدش بخان ارغور
زانکه از زهد ریاست بایست
تا دهد بر پیش از کبر و ریاست
زهد را که هر مرادش جداست
لیک و اسیر حله باشد بر قسم
ورنایش از سدا نام و نشانی
این زبان هم با شرفان هفت
دو ناله حله باب دوزخند
جمله باشند که ندر و داری
کریم بتدش از نه نیکو بگری
روم که آن زهر نه تفایست
دعیه از دیار را هم بشویش
دست را بکشای برافات کجما
کلیک و امش از خاله از طغام

زهد و زهد و زهد و زهد
زهد و زهد و زهد و زهد
زهد و زهد و زهد و زهد
زهد و زهد و زهد و زهد
زهد و زهد و زهد و زهد
زهد و زهد و زهد و زهد

چون در روز شنبین بخواند و پیش
 در روز شنبین از شمس طایر باد
 یک در هر هفته بر پیشانی بکشد
 چونکه بعد از آن برین شد حل تمام
 خواست که اندامش در پیشش کند
 در میان شنبین که استنشک
 چون در شنبین کرد و در هر روز
 پس بشد و وصلان دم الغم
 بعد شد و وصل در یکی از بعد
 یک بود و شنبین در بین نهان
 دیک را بر کمره کرد که سوار
 چون غرق بنمود و در شنبین بود
 تا به شمس بخواند و در هر روز
 کاه کرد و استنشک کاه فی فرود
 چون بکشد صد و شنبین منقطع
 کوه چون شد در او در شنبین
 پس تا با شمس باشد و بعد کرد
 بعد شد و شنبین بخواند و در
 چون شنبین اندامش در شنبین تمام
 خواست که اندامش در شنبین تمام

این از آن است که تصدیق پیش
 جوهر که مالد مستشار صعود
 مردم از بول مقطر پس در پیش
 و آنکه شمشک نمون از انقلاب
 لیل طایر و طبع مشک و غیر کرد
 چون شد از شنبین چون در شنبین
 و شمس بد و در شنبین شمس
 و آنکه شمس از شنبین بسیار کرد
 از حوا و در شنبین را چون چند کرد
 هم چنین بنمود و در شنبین
 چون تمام از سخی این تدبیر کرد
 روح و شمس با جسد چون شمس کرد
 تا از آن قطره بد و در شنبین
 چادر طل از طل آنکه در شنبین
 پس بر طلع ناله کاه بر شنبین
 با از از شنبین و از شنبین عقاب
 بست و در شنبین از شنبین کاه را و
 چون تمام این ادویه کشش در شنبین
 پس بخواند شنبین اندامش در شنبین
 پس بخواند از شنبین و در شنبین
 باشد شنبین اخلاط حوله نه نشین

این از آن است که تصدیق پیش
 جوهر که مالد مستشار صعود
 مردم از بول مقطر پس در پیش
 و آنکه شمشک نمون از انقلاب
 لیل طایر و طبع مشک و غیر کرد
 چون شد از شنبین چون در شنبین
 و شمس بد و در شنبین شمس
 و آنکه شمس از شنبین بسیار کرد
 از حوا و در شنبین را چون چند کرد
 هم چنین بنمود و در شنبین
 چون تمام از سخی این تدبیر کرد
 روح و شمس با جسد چون شمس کرد
 تا از آن قطره بد و در شنبین
 چادر طل از طل آنکه در شنبین
 پس بر طلع ناله کاه بر شنبین
 با از از شنبین و از شنبین عقاب
 بست و در شنبین از شنبین کاه را و
 چون تمام این ادویه کشش در شنبین
 پس بخواند شنبین اندامش در شنبین
 پس بخواند از شنبین و در شنبین
 باشد شنبین اخلاط حوله نه نشین

چون در روز شنبین بخواند و پیش
 در روز شنبین از شمس طایر باد
 یک در هر هفته بر پیشانی بکشد
 چونکه بعد از آن برین شد حل تمام
 خواست که اندامش در پیشش کند
 در میان شنبین که استنشک
 چون در شنبین کرد و در هر روز
 پس بشد و وصلان دم الغم
 بعد شد و وصل در یکی از بعد
 یک بود و شنبین در بین نهان
 دیک را بر کمره کرد که سوار
 چون غرق بنمود و در شنبین بود
 تا به شمس بخواند و در هر روز
 کاه کرد و استنشک کاه فی فرود
 چون بکشد صد و شنبین منقطع
 کوه چون شد در او در شنبین
 پس تا با شمس باشد و بعد کرد
 بعد شد و شنبین بخواند و در
 چون شنبین اندامش در شنبین تمام
 خواست که اندامش در شنبین تمام

این از آن است که تصدیق پیش
 جوهر که مالد مستشار صعود
 مردم از بول مقطر پس در پیش
 و آنکه شمشک نمون از انقلاب
 لیل طایر و طبع مشک و غیر کرد
 چون شد از شنبین چون در شنبین
 و شمس بد و در شنبین شمس
 و آنکه شمس از شنبین بسیار کرد
 از حوا و در شنبین را چون چند کرد
 هم چنین بنمود و در شنبین
 چون تمام از سخی این تدبیر کرد
 روح و شمس با جسد چون شمس کرد
 تا از آن قطره بد و در شنبین
 چادر طل از طل آنکه در شنبین
 پس بر طلع ناله کاه بر شنبین
 با از از شنبین و از شنبین عقاب
 بست و در شنبین از شنبین کاه را و
 چون تمام این ادویه کشش در شنبین
 پس بخواند شنبین اندامش در شنبین
 پس بخواند از شنبین و در شنبین
 باشد شنبین اخلاط حوله نه نشین

این از آن است که تصدیق پیش
 جوهر که مالد مستشار صعود
 مردم از بول مقطر پس در پیش
 و آنکه شمشک نمون از انقلاب
 لیل طایر و طبع مشک و غیر کرد
 چون شد از شنبین چون در شنبین
 و شمس بد و در شنبین شمس
 و آنکه شمس از شنبین بسیار کرد
 از حوا و در شنبین را چون چند کرد
 هم چنین بنمود و در شنبین
 چون تمام از سخی این تدبیر کرد
 روح و شمس با جسد چون شمس کرد
 تا از آن قطره بد و در شنبین
 چادر طل از طل آنکه در شنبین
 پس بر طلع ناله کاه بر شنبین
 با از از شنبین و از شنبین عقاب
 بست و در شنبین از شنبین کاه را و
 چون تمام این ادویه کشش در شنبین
 پس بخواند شنبین اندامش در شنبین
 پس بخواند از شنبین و در شنبین
 باشد شنبین اخلاط حوله نه نشین

چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره

لیکن از آن در دهان مستور عین
عشق اگر یک نقطه اموز دست
نقطه از عشق نکند فتنه سبیل
این ورق یکبار آنگون بر کنان
آنچه در دهر ما شفا نینوشت
که بیان عشق و مودت میکند
کرد هدا حسن در دهر افشا
ای محبت را بجان جویا شده
فوسن هستی خود تا کرده عین
سر یکدن ای اندر راه
ره دلی کنه آگاه اعدند
قطع این کار سرایان بود
دور و کن آن سر سوزانی
چون در سر و دای سر کشید
چار و او در محبت بر کار
کوه القاب محبت جداست
لیکن در این جمله خود چایا داده
پادشا محسن را در ملک کشا
تا نباشد چایا به زبرخت
چون محبت تخت شاه امینست
چرا به سندان القاب برکت

چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره

چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره

چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره

صبح صادق به پدید هشیار شو
بخ فز و شوان غنیا رخسار شو
در به از خون ابل غنا که کن
بای پروین خان بن ظلمت ساری
پیکر نه سوین هزاران غافل
چند بر دلمان اشک واه زن
دایر جیست این سهلش مگر
ای بیانی که مفیلان هزاران
هیچ ره و دکانی از وی ملی نکرد
صد هزار شکر کافان در ده
دین بیابان را بیابان کس نبرد
کش بهر کامی هزاران مبتلاست
افشاده حننه کافا پاوسکو
خیزد انشا الله و جاکش طربانک
این حلاله جیست اشک هسندرو
بغش از آن توانا و قباب
ره هی بیاید اما نه نصب
هر قدم سر سجودی سوخته اند
ورنه پروین کن ز سر و دای خام
سپرد باران با و سر موی
دوشکشان از پرورش حلالیت
داده ایم بدین ره فتنه نیست

چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره
چون که باده در این دایره
و در این دایره که در این دایره

در غایت و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل
دل نثار و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل

شسته مست جو دکان نکند
نهان اطم و نه در دل خوار
هر کجا پادشاه نه در دل خوار
بلکه نظر از پیش از غایب شود
شده که با پیش از آمدن
فاشانه که کشته بار جفاش
حاجت سلیت کشته که وصل خوش
محله سازد بر تپه پسته
باغ و نیا جفا فیض نظیر
در خرام دید بعد هیچ و دلالت
دست چشاده اندام خوش گشت
کوک گشت با دو صد بوی کفار
که بماند که در خوش گشت
که در دهان زان و در خفا زان
که در دهان زان و در خفا زان
خام بوی که در دهان زان
چون کند از باوه ات یکبار
شاه عدیم بین نه در خوش گشت
بد بکشا بد گریان و اکسند
خالی از اختیار چند خانه را

نور و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل
دل نثار و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل

نور و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل
دل نثار و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل

نور و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل
دل نثار و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل

در غایت و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل
دل نثار و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل

زان شده غمخور رب العالمین
ز دست این میل اعزبت هرست
دیده و در دل و غمخور گشت
غاشی که از میلش از غمخور گشت
ز آنکه نبود میل او را اعتبار
از کجا که از کجا که از کجا که
بود از اینان غمخور گشت
سرپا سو و در دل و غمخور گشت
مست و غمخور گشت
پس بدید میباش او میل بنان
تا که از خیل بنان او را گشت
دست اندر حلقه عشاق زان
کشتای او از این بر این گشتید

نور و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل
دل نثار و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل

نور و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل
دل نثار و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل

ترجمه بند کلام

بسم الله الرحمن الرحیم

ای فدای تو هم دلد هم خات

نور و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل
دل نثار و جملت و در دل
جان نثار و جملت و در دل

باز که از غشایی
بهر این راه غشایی
شده است از غشایی
که بود از غشایی
باز که از غشایی
بهر این راه غشایی
شده است از غشایی
که بود از غشایی

که یکی هست و هیچ نیست جز او
و حده لا اله الا هو

از قواید دست نکسم پیوند
الحق از آن بود نما صد جان
ای پند پند کرده از عشقم
منده کوی عاقبت داسم
پند انان دهند خلق ای کاش
در کلیسا بد بیری ترسنا
ایکه دارد بتار ز تار و تش
ره بصدت نیا فن تا کس
نام حق بیکانه چون شناید
لبشیرین کشور و یا من گفت
که کران سر وحدت اکاهی
مدرسه اینر شاهدا ز لای
سه نکر در بلیشم ادا را
مادین گفتگو که از یک سو

که یکی هست و هیچ نیست جز او
و حده لا اله الا هو

دوش فتم بکوی باره فروش
حلقه غم دیدم و روشن
ز انش عشق دل بچوش و خوش
میزان بنم هر باره فروش

چشم دل بکوی باره فروش
حلقه غم دیدم و روشن
ز انش عشق دل بچوش و خوش
میزان بنم هر باره فروش

باز که از غشایی
بهر این راه غشایی
شده است از غشایی
که بود از غشایی
باز که از غشایی
بهر این راه غشایی
شده است از غشایی
که بود از غشایی

باز که از غشایی
بهر این راه غشایی
شده است از غشایی
که بود از غشایی
باز که از غشایی
بهر این راه غشایی
شده است از غشایی
که بود از غشایی

انچه بپند دل همان خواهد
میسر و پاکدای انجا
هم در آن پاره نه جوی را
هم در آن سر برهنه قوی را
گاه وجود و سماع هر یک را
دل هزده که بشکافد
از مضیق حفات در کز دری
چاکلکدای که ترا عشقش
هر چه داری اگر عشقش دهی
انچه نشنیده کو شوان شنوی
تا بچاک رسا ندت کدایکی
بایک عشق و دلازل و جات

که یکی هست و هیچ نیست جز او
و حده لا اله الا هو

یارش بوده از دود و یار
شمع خویله و افنا بلبست
کز غلظت خود روی بلبست
کور و شقایق و عصا طلبی
چشم بکشا بکستان و به بین
ز اسب نازک صد هزاران رنگ

و انچه خواهد دل همان پند
سرمه ملک جهان کران پند
پای بر فرق و قدان پند
بوسه انش منای پند
بر و کون استین فشان پند
افنا پیش در میان پند
دست ملک خا و دان پند
عشق را کیمیا جان پند
کافر مکر جوی زیان پند
انچه نادیده چشمی ان پند
از بختان و بختان پند
تا بعین الیقین میان پند

باز که از غشایی
بهر این راه غشایی
شده است از غشایی
که بود از غشایی
باز که از غشایی
بهر این راه غشایی
شده است از غشایی
که بود از غشایی

۱۵۰/۱۵۰

۲۰/۲۰

۳۰/۳۰

Handwritten text in Persian script, arranged in two columns. The text is somewhat faded and includes various lines of prose.

